

வருடச் சந்தம் 10.

(அறிவிப்பின்படி) ஆறுமாதம் 2-8-0

ஸ்ரீ ராமா துஜன்.

மாதந்தோறும் வெளிவருவது

27

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

கொள்ளக் குறைவற்றிலங்கி* கொழுந்துவிட்டோங்கியவுன்
வள்ளல்தனத்தினால் வல்வினையேன்மனம் நீபுகுந்தாய்*
வெள்ளைச்சுடர்விடுமுன் பெருமேன்மைக்கிழுக்கிதென்று
தள்ளுற்றிரங்கும்* இராமானுசவென்தனிநெஞ்சமே.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

ம த ர ஸ்

ஸத்கிரந்தப் பிரகாசன சபையின் வெளியீடு

கிடைக்குமிடம் :-

P. B. அண்ணங்கராசாரியர், க்ரந்தமாஷா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்

1-12-1950

சந்தா தாரர்கள் கவனிப்பது.

சந்தா செலுத்தாதவர்களுக்கும் ஒரு நம்பிக்கையினால் நாம் பத்ரிகையனுப்பி வருகிறோம். சந்தா தொகையை உடனே அனுப்பவேண்டும். பத்ரிகை வேண்டாதவர்கள் திருப்பி அனுப்பி விடுவது நலம். [கார்யதரிசி.]

ஸத்திரந்த ப்ரகாசந ஸபாவுக்கு ஆர்டினரி சந்தா செலுத்திய மெம்பர்கள்.

33. A. கோபாலையங்கார், ஆமூர், திருச்சி.
34. அரசாழ்வார், அனுமார்கோயில், பரமக்குடி.
35. V. செளரிராஜையங்கார், கபிஸ்தலம்.
36. A. ராமானுஜன் B A., புது டில்லி.
37. K. ஜயம்மாள், பெங்களூர்.
38. ராமகிருஷ்ணய்யங்கார் சோழவந்தான்.
39. V. பெரிய பெருமாள் பிள்ளை, காவனூர், புலன்குறி. (5—0—0)

ஸ்ரீராமானுஜ பத்திரிகைக்கு சந்தா செலுத்தியவர்.

21. T. கோவிந்தலாமி நாயகர், V. வேலூர்

1—11—50-ல் நமக்குக் கிடைத்த M. O. ரூ. 2—8—0 அனுப்பிய நபரைத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறோம்.

ஸத்திரந்த ப்ரகாசந ஸபையின் அறிவிப்பு.

இந்த ஸபையின் பிரெஸிடெண்டும் ஸ்ரீராமானுஜன் ஆசிரியருமான ஸ்ரீ. உ. வே. P. B. அண்ணங்கராசாரியர் ஸ்வாமி மார்கழி மாதம் பூர்த்தியாக மதராஸில் எழுந்தருளி இருக்கப் போகிறபடியால் 13—12—50 தேதி முதல் 13—1—51 தேதி வரையில் ஸ்வாமிக்கு விஸாஸம்—48, கோவிந்தப்ப நாயகன் வீதி, (உப்புட்டூர் ஆழ்வார் செட்டி சாரிடி.) ஜி. டி. மதராஸ்.

இப்படிக்கு,

மானேஜர்—ஸத்திரந்த ப்ரகாசந ஸபா.

ஓர் விசேஷ அறிவிப்பு

சென்னை மாநகரில் 2—12—50 முதல் 18-நாள் நடக்கப் போகிற கீதாஸந்தேச மஹோத்ஸவ ஸம்பந்தமான பிரகடன பத்திரிகை இச்சஞ்சிகையின் முடிவில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. அது அன்பர்களின் பார்வைக்கு வரவேண்டுமென்பதற்காகவே இம்மாத ஸஞ்சிகை இன்றே வெளியிடப்பட்டது. மாதந்தோறும் பத்தாந்தேதியே ஸஞ்சிகை வெளிவரும்.

ஸ்ரீ : ஸ்ரீ ராமா நு ஜன் 27

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய தத்துவங்களை யுணர்த்த மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்ரிகை

[மதராஸ் ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையின் வெளியீடு]

ஆசிரியர் : ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்.

3 ஸம் ||

விக்குதிஸ்ர (10—12—50) கார்த்திகை

|| 2 இதழ்

செந்தமிழ்வேதியர் சிந்தைகெளிந்து சிறந்துமகிழ்த்திருநாள்
சீருலகாரியர் செய்தருள்நற்கலை தேகபொலிந்திருநாள்
மந்தமதிப்புளி மானிடர்தங்களை வானி லுயர்த்திருநாள்
மாசுறுஞானியர் சேருநிராசர்ம் வாழ்வுமீனத்திருநாள்

சுந்தமலர்ப்பெழில்குழ் குருகாதிபர்கலைகள் விளங்குகுநாள்
காமர்மேனியரங்க நகர்ச்சுகிறைகனாகள் சுளித்திருநாள்
அந்தயில்கீர் மணவாளமுனிப் பரனவரதாரஞ் செய்திருநாள்
அழகுதிகழ்த்திடு பைப்பிளியில் திருமூலமதெனுநாளே.

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்.

“அழகுதிகழ்ந்திடு மாய்ப்பிசியில் திருமூலம்.”

இத்திருநன்னூள் மிகச் சிறந்த மஹோத்ஸவமாக ஸகல திவ்ய தேசங்களிலும் ஸகல பவனங்களிலும் கொண்டாடப் பட்டிருக்கின்றது. இத்திரு நன்னூளின் சிறப்பை இங்கு நாம் சிறிது அநுபவித்து ஆனந்திப்போம். திருநாட் பாட்டின் சீரிய பொருளைச் சுருங்கத் தெரிவிப்பதே இங்கு நம்முடைய அநுபவமாகும்.

1. செந்தமிழ் வேதியர் சிந்தை தேளிந்து சிறந்து மகிழ்ந்திடுநாள்—“ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தர் பராங்குச பாகால யதிவராதிகள்” என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸூக்தியின்படி ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தராய் விளங்கும் நம் ஆழ்வாராசாரியர்களின் திவ்ய ஸூக்திகளில் ப்ராவண்யமுடைய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாவரும் செந்தமிழ் வேதியரெனப்படுவர்; இவர்களுக்கு உபயவேதங் களும் நிரூபகமா யிருந்தாலும், செந்தமிழ் வேதத்தை வலக்கண்ணாகவும் வடமொழி வேதத்தை இடக்கண்ணாகவும் கொண்ட இவர்கள் செந்தமிழ் வேதியரென்றே சிறப்பிக்கப் படுவார்கள். “சந்தமிழு தமிழ்மறைமோன் தாப்புல் தோன்றும் வேதாந்த குரு” என்கிற பிரபந்தஸாரப் பாசுரத்தினால் ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகனுக்கும் தமிழ்மறையே நிரூபகமாக நின்றதென்பது உணரத்தக்கது. எனவே, விசிஷ்டாத்வைத ஸம்பந்தாய தூந்தார்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாவரும் செந்தமிழ்வேதிய ரென்ற சொல்லில் அடங்குவார்கள். அன்ன வர்கள், மணவாளமாமுனிகள் திருவவதரித்தவன்றே சிந்தைதெளிந்து சிறந்து மகிழ்ந்திட் டார்கள். இவர்க்கு முன் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்கள் பலரும் அவதரித்திருந்தாலும், அவர்கள் பல பல திவ்ய ஸூக்திகளைப் பணித்திருந்தாலும் சாஸ்த்ரப்ரமேய ஸாரநிஷ்கர்ஷம் தெளிய விரகில்லாமையாலே தெளிவின்றக்கே யிருந்த மானிடர்கள் இனி நாம் தெளிவு பெறக் குறையில்லையென்று துணிந்து மகிழ்ந்தார்களென்க. இதனால், மணவாளமா முனிகள் திருவவதரித்துத் தாமருளிச் செய்த திவ்ய க்ரந்தங்களினால் செந்தமிழ் வேதியர் மகிழத் தெளிவு பெறுத்தினரென்றதாயிற்று.

2. சீருலகாரியர் செய்தருள் நற்கலை தேசுபோலிந்திடுநாள்—எம்பெருமானாருக்கு முன் புள்ள முதலிகள் உபயவேதாந்த ஸாரப்பொருள்களையும் ரஸ்ய ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் மிகவும் சேமித்துவைத்துக் கொண்டிருந்து வெகு ஏகாந்தமாகவே உபதேசித்து வந்தார்கள்; இப்படி வருகையில் எம்பெருமானார் தமது விசாலமான திருவுள்ளத்தில் ஸகல ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலும் கருணை கரைபுரண்டு வரம்புகடந்து தாம் உபதேசித்தும் தம்முடைய இஷ்டப் புகளைக் கொண்டு உபதேசிப்பித்தும் போந்தார். இவ்விஷயம் “ஓராண்வழியா யுபதேசித்தார் முன்னோர், ஏராரெதிராசரின் னருளால், பாருலகிலாசை யுடையோர்க்கெல்லா மாரியர்காள்! கூறுமென்று பேசி வரம்பறுத்தார்பின்.” என்ற உபதேச ரத்தினமலைப் பாசுரத்தினாலும் விளங்கும். எம்பெருமானார் இவ்வளவு கருணைக்கடலாக இருந்தும் ஸத்ஸம்பந்தாய ஸாரப் பொருள்களை ஸ்ரீ பாஷ்ய கீதாபாஷ்யாதிகளில் ஆங்காங்கு பொறித்து வைத்தாரே யல்லது எளியநடையில் தெளியவைத்திலர். அக் குறை தீர்ப்பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவவதரித்து அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்கள் மூலமாக அரிய பெரிய அர்த்த விசேஷங்களை வெளியிட்டருளினர். அவற்றுள் ஸ்ரீவசன பூஷணமும் தத்வதாயமும் முமுக்ஷுப்படியுமாகிற மூன்று ப்ரபந்தங் கள் மிக முக்யமாய் ஸகலார்த்த புஷ்கலங்களா யிருந்தபடியாலும், வியாக்கியானமின்றி அவற்றின் பொருளையறிவது மாளுநியர்க்கும் அரிதாதலாலும், மாமுனிகள் தம்முடைய

விசதவாக் சிகாமணிதவம் வீறுபெறுமாறு அவற்றுக்கு வியாக்கியான மருளிச் செய்கையாலே சீருலகாரியர் செய்தருள் நற்கலை தேசு பொலிந்ததாயிற்று. இவருடைய வியாக்கியானம் அவதரித்ததில்லை யென்றால், சீருலகாரியர் நற்கலைகள் செய்தருளி யிருந்தும் பயனொன்றுமில்லையாகும். அவற்றின் தேசு குன்றியே யிருக்கும். மஹா தேஜஸ்வியான மாமுனிகள் திருவவதரித்து அவற்றின் தேஜஸ்தை அதிகரிப்பித்தாராயிற்று.

3. மந்தமதிப்புவி மானிடர்தங்களை வானிலுயர்த்தினோள்—இருள் தருமா ஞாலமாகிய இப்புவி யில் தோன்றும் மானிடர்கள் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் ஒன்றையும் அறியப் பெறாதே மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறப்பதும், உண்டி ராக்கிட்கும்போது முடலுக்கே கரைந்து நைவதும், சாந்தேந்துமென் முடியார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத்தாழ்த்தி அருகாகத்தழுந்தும் பயன்படைப்பதுமாயிருந்து, வானேறும் வழியைச் சிறிது மறியாதிருந்தார்கள். அவர்களின் துர்க்கதியைப் போக்கி, அறியாதவர்த்தங்களுடைய அறிவித்து அவர்களை வாழ்சிப்பதற்கென்றே மாமுனிகள் திருவவதரித்தருளினாராயிற்று. “யதவதாண மூலம் முக்திமூலம் ப்ராஜாநாம்” என்கிற அஸ்மத் குல கூடஸ்த திவ்ய ஸூக்தியும் இக்கே அநுஸந்தேயம்.

4. மாசறு ஞானியர் சேரேதிராசர்தம் வாழ்வு முளைத்திடு நாள்—பண்டே ஜகதாசார்யரான எம்பெருமானார் திருவவதரித்தருளி அரிய பெரிய காரியங்களைச் செய்தருளியிருந்தாலும் மாமுனிகள் திருவவதரித்த பின்பே அவை ஸூப்ரதிஷ்டிதங்களாயின வென்பது இதனால் விளங்கும். ப்ரமாண ப்ரமேய ப்ரமாதாக்கள் விஷயத்தில் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஸ்வாநுஷ்டான முகத்தாலும் ஸ்வோபதேச முகத்தாலும் செய்தருளினவற்றை மாமுனிகள்தாம் ப்ரதிஷ்டிதமாக்கியருளினாரென்று ப்ராஸித்தமாயிருக்கும். *தென்னாங்கர் செல்வமுற்றும் எம்பெருமானாதீனமாயிருந்தது போலவே மாமுனிகளுக்கும் அதீனமாயிருந்து அவருடைய திருவுள்ளத்தில் குறையிருந்ததெல்லாம் மாமுனிகளால் நிறைவேறப் பெற்றதனால் எதிராசர்தம் வாழ்வு இன்றே முளைத்திட்டதாகக் கூறினவிது மிகவும் பொருந்தும்.

5. கந்தமலர்ப்போழில் சூழ் குருகாதிபர் கலைகள் விளங்கினோள்—குருகாதிபர்கலைகளென்றது நம்மாழ்வாருளிச் செய்த நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களை மாத்திரமன்று. “நாதனுக்கு நாலாயிரமுரைத்தான் வாழியே” என்றபடி நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம் முழுவதும் நம்மாழ்வார் திருவாக்கிலிருந்தே வெளிவந்தவையாதலால், நாலாயிரமும் குருகாதிபர்கலைகளாக இங்கு விவக்ஷிதமென்னலாம். அவற்றுக்குத் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான், பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானார் வியாக்கியானங்கள் அருளிச்செய்திருந்தாலும்,

“சேற்றுக் கமலவயல் சூழாங்கர்தம் சீர் தழைப்பப்
போற்றித் தொழுநல்ல அந்தணர் வாழவிப் பூதலத்தே
மாற்றற்ற செம்பொன் மணவாளமாமுனி வந்திலனேல்
ஆற்றில் கரைத்தபுனியல்லவோ தமிழாரணமே.”

என்று அக்காலத்திலிருந்த அடியார்கள் வியத்த பேசும்படியும், வாழி திருவாய்மொழிப் பிள்ளை மாதகவால் வாழும் மணவாளமாமுனிவன்—வாழியவன் மாறன் திருவாய் மொழிப் பொருளை மாநிலத்தோர் தேறும்பு யுரைக்குஞ்சீர்* என்று உலகமெல்லாம் வாழ்த்தும்படியும் மாமுனிகள் திவ்யப்ரபந்த நிர்வாஹம் செய்தருளினபடி அந்நய ஸாமான்யமாதலால், திவ்யப்ரபந்தங்கள் மாமுனிகளின் காலத்திற்கு முன்பு அவ்வளவாக விளக்கமின்றியே

யிருந்த பின்பே ஒப்புயர்வற்ற விளக்கம் பெற்றுப் பொலிவுற்றன. *சடரிபுமுநிஸ்ருஷ்டாம் நாய ஸாம்ராஜ்ய மூலம்* என்ற அஸ்மத்குல கூடஸ்த ஸூக்தி இங்கே அநுஸந்தேயம்.

6. காரமர் மேனி யரங்கநகர்க்கிறை கண்கள் களித்திடுமோள்—அரங்கநாதன் இராம பிரானாகவும் கண்ணபிரானாகவும் திருவவதாரங்கள் செய்திருந்த காலத்தில் பல பேர்களிடத் திலே தான் பணிவுகாட்டிப் போந்தான்; விச்வாமித்ரமுனிவன், ஸூக்ரீவமஹாராஜர், ஸமுத்ர ராஜன், ஸாந்தீபநிமுனி இப்படிப்பட்டவர்கள் பக்கலிலே வணங்கி நின்றான். முதலில் விச்வாமித்ரருடைய சரித்திரங்கனையுணராமல் அவரை ஒரு மஹர்ஷியாகப் பரிபட்சிபண்ணி “இமௌ ஸ்ம முநிசார்துலி கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம்” என்று சொல்லி அவர்க்குச் சேவகனாய் நின்றான்; பிறகு அஹல்யா சாபவிமோசனம் செய்தபின் சதானந்தர் வாயிலாக ஜநக ஸபையில் அம்முனிவருடைய சரிதைகளை விரிவாகக் கேட்டபின் இங்ஙனே ராஜஸூயம் தாமஸருமான இவரையோ நாம் ஆசார்யனாகக் கொள்ளப்பெற்றது! என்று திருவுள்ளக் குறையுற்றிருந்தான். விச்வாமித்ரரும் ஸீதா விவாஹமான பின் இராம பிரானிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ளவும் லெட்கப்பட்டுத் தலைமறைந்தார். *ஸூக்ரீவம் சாணங் கத:* என்ன நின்ற இராகவன் அந்த ஸூக்ரீவனிடத்திலும் ப்ரீதி நிலைநின்றிருக்கப் பெருமல் இளையோன் மூலமாக *நச ஸங்குசித: பந்தா யேந வாலீ ஹதோ கத:* என்றும் *மா வாலிபத மந்வகா:* என்றும் *ஹநிஷ்யாயி ஸபாந்தவம்* என்றும் நிக்ரஹ ஸங்கல்பத்தை வெளியிடவேண்டியதாயிற்று. *ஸமுத்ரம் ராகவோ ராஜா சாணம் கந்துமர்ஹதி* என்ற விபீஷண வசனத்தின்படியே கடலரசன்பாடே சாணம் புகுந்து நின்றும் அங்கும் அப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று. *க்ரோத மாஹாரயத் தீவ்ரம்* ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி* லித்யாதிதௌ காண்க. ஸாந்தீபநிமுனி பக்கலிலே குனிந்து வித்யாக்ரஹணம் பண்ணின கண்ணபிரானுக்கும் அம்முனிவனிடத்தில் அப்ரீதியே யாயிற்று. அவற்கு குருதக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்கு விரும்பி ‘என்ன அபேக்ஷிதம்?’ என்று கேட்டபோது *மாதவத்தோன் புத்திரன் போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானே ஓடிவித்த தக்கனையா உருவுருவே கொடுத்தான்* என்கிற படியே அந்த ஸாந்தீபநி என்றைக்கோ மறிகடல்வாய் மாண்டுபோன புதல்வனை மீட்டுக் கொடுக்குமாறு வேண்டி ‘இங்ஙனம் லௌகிகமான பலனை விரும்புகின்ற விலரையா ஆசாரியனாகக் கொள்ளப் பெற்றோம்! என்று அவரிடத்திலும் எம்பிரானது நெஞ்சம் அப்ரீதி கொண்டிருந்தது. ஆக, விபவாவதாரங்களில் தான் தலைமடுத்தவிடமெல்லாம் தடுமாறிப் போகவே, பெருங்குறைலாளனான எம்பெருமான் அர்ச்சாவதாரத்திலாவது குறைதீர ஒரு ஸதாசார்யரைப் பணிந்து வாழ்வோமென விரும்பி, *மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரத மாட்டிய அநிறஸயோத்தியெம்மாசாயும் *கோவலனாய் லௌகிகையுண்ட வாயனாயு முள்ள அழகிய மணவாளனானதிருக்கோலத்தில் ஆசார்யத்வபூர்த்தியுள்ள மணவாளமா முனிகள் பக்கலிலே சிஷ்யவ்ருத்தியை வஹித்து க்ருதார்த்தனாய் அப்பாமாசார்யருடைய திருமேனியைக் கண்ணாக் கண்டு களித்தவனாதலால் காரமர்மேனியரங்கநகர்க்கிறை கண் கள் களித்திடுநாளாயிற்று.

ஆக இப்படிப்பட்ட பெருமைகள் வாய்ந்து பொலிந்ததாயிற்று—அந்தமில் சீர் மண வாளமுனிப்பரவதாரஞ் செய்திருநாளான அழகு நிகழ்ந்திடு மைப்பிளியில் திருமுகம் தெனும் நாள்.

மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சாணம்.

எம்பெருமானார் திவ்யஸூக்தியொன்று

ஸ்வாமி யெம்பெருமானாருளிச் செய்த திவ்ய க்ரந்தங்களுள் கத்யத்ரயம் என்பதொன்று. சாணாகதி கத்யம், ஸ்ரீரங்க கத்யம், ஸ்ரீ வைகுண்ட கத்யம் என்று திருநாமம் பூண்ட மூன்று கத்யங்களுக்கு கத்யத்ரய மென்று வ்யவஹாரம். ஆனால், கத்யத்ரயமென்கிற விது ஸ்வாமி தாமே சாத்திய திருநாமமன்று. மூன்று கத்யங்களுக்கும் தனித்தனியே பெயரிட்டு மூன்று திவ்ய க்ரந்தமாகவே ஸ்வாமியருளிச் செய்தது. பின்புள்ளார்தாம் அந்மூன்று கத்யங்களுக்கும் தொகுத்த வெரு திருநாமமாக கத்யத்ரயமென்று பெயரிட்டார்கள் எனத் தெரிகிறது. இவற்றுக்கு முறையே ப்ருதுகத்யம், மிதகத்யம், ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம் என்று திருநாமங்களு முண்டு.

இவற்றுள் முதலதான சாணாகதி கத்யத்தில் * அகிலஹேய ப்ரதயநீக இத்யாதியான பெரிய சூர்ணையில், திவ்ய ரூபவர்ணனம், திவ்யகுண வர்ணனம், திவ்யபூஷண வர்ணனம், திவ்யாயுத வர்ணனம், திவ்யமஹிஷீ வர்ணனம் முதலான பல வர்ணனங்கள் ஆச்சர்யமாகச் செய்யப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் திவ்யபூஷண வர்ணன பரமான *ஸ்வோசித விவித விசித்ராநந்தேத்யாதி வாக்க்யத்தில் “கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ” என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியின் ஆழ் பொருளைப் பற்றிச் சிறிது விமர்சிப்போ மிங்கு.

கிரீடமென்றும் மகுட மென்றும் சூடாவதம்ஸமென்றும் தனித்தனியாக மூன்று சொற்கள் இருந்தாலும் இவை மூன்றும் திருமுடியிலணியும் ஆபரணத்தையே சொல்லும். அந்த ஆபரணம் ஒரேவிதமாக இருப்பதில்லை; திருவபிஷேக மென்றும், கொண்டை யென்றும், தொப்பா மென்றும் மூன்றுவிதமாக வழங்கி வருவதுண்டாதலால் அம்மூவகைத் திருவாபரணங்களுக்கும் வாசகமாக கிரீடமென்றும் மகுடமென்றும் சூடாவதம்ஸ மென்றும் மூன்று பதங்கள் இங்கு ப்ரயோகிக்கப்பட்டன வென்னலாம்.

முக்கியமாயும் உபதேச பரம்பாரப்ராப்தமாயுமுள்ள ரஸ்ய ரஹஸ்யார்த்த மொன்று இங்கு அறியவேண்டியதுண்டு. “தமிழ்மறைகளாயிரமும் ஈன்ற முதல்தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்கிறபடியே எம்பெருமானார் திருவாய் மொழியை வளர்த்தவராய் அநவரதம் அதனையே ஆழ்ந்து அநுபவிப்பவராய் இருந்தபடியால் நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்தியொன்றைத் திருவுள்ளம்பற்றியே “கிரீட மகுட சூடாவதம்ஸ” என்று மூன்று சிரோபூஷணங்களைப் பேசியுள்ளார்.

அந்த திவ்ய ஸூக்தி யெதுவென்னில், திருவிருத்தத்தில் * பாரளந்த பேராசே! எம்விசும்பாசே! எம்மைநீத்து வஞ்சித்தோராசே! * என்றுள்ள பாசுரமாம். இதில், அாசே! அாசே! அாசே! என்று மூன்று விசை விளித்தருளுகிறார். பாரளந்த பேராசே! என்பதனால், உலகளக்கிற விபாஜத்தினால் எல்லார்தலையிலும் திருவடியை வைக்கையாகிற ஸௌலப்யகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. விசும்பாசே! என்பதனால் நித்யஸூரிநாதத்வமாகிற பாத்வம் அநுபவிக்கப்பட்டது. எம்மை நீத்து வஞ்சித்தோராசே! என்பதனால் தம்மோடு ஸம்சுலேஷ விசுலேஷங்கள் பண்ணிப் போருகையாகிற ப்ரணயித்வகுணம் அநுபவிக்கப்பட்டது. ஆக, ஸௌலப்யத்துக்காகக் கவித்த முடியும் பாத்வத்துக்காகக் கவித்த முடியும் ப்ரணயித்வத்துக்காகக் கவித்த முடியுமாக மூன்று முடிகள் நம்மாழ்வாரால் எம்பெருமானாளுக்குச் சூட்டப்பட்டனவாயின. இவ்விஷயம் ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் “பாரளந்த வென்னும் மூன்று முடிக்குரிய இளவாசுக்கு” என்பதனால் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இங்ஙனே எம்பெருமானுக்கு மூன்று ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத் தினால் நேர்ந்திருப்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் கீரீட, மகுட, சூடாவதம்ஸங்களாகிற மூன்று முடிகளை யருளிச் செய்தாரென்று கொள்ளக் கடவது.

இனி, இதில் ஒரு சிறிய கேள்வியுண்டாகும்; ப்ரணயித்வகுண மென்பது ஸௌலப்ய குணத்திலே அந்தர்ப்பவியாதோ? அதைத் தனிப்படச் சொல்லி அதற்காக வொரு திருவபிஷேகம் சூட்டினதாகச் சொல்லவேணுமோ? என்று. இதற்குக் கேண்மின்; அந்தாங்க பக்தர்களிடத்தில் அஸாதாரணமாகக் காட்டும் ப்ரணயித்வகுணத்தை ஸர்வ ஸாதாரணமான ஸௌலப்யகுணத்திலே அந்தர்ப்பவித்ததாகக் கொள்ளுவது பொருந்தாது. ஸ்ரீ பாஷ்யத் தின் மங்கள் ச்லோகமான *அகிலபுவநஜந்மேத்யாதி ச்லோகத்தில் முதல் பாதத்தில் ஸ்தேம சப்தத்தினால் ரக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் மீண்டும் இரண்டாவது பாதத்தில் *விநத விலிதபூத வ்ராத ரதையி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இது தனிப்படச் சொல்ல வேணுமோ? முதல் பாதத்தில் சொன்ன ஸ்தேம சப்தார்த்தமான ரக்ஷணத்திலேயே இதுவும் அந்தர்ப்பவியாதோ? என்று கேட்டால், 'அது ஸாமான்ய ரக்ஷணம் சொன்னபடி, இது விசேஷ ரக்ஷணம் சொல்லுகிறபடி' என்று ஸமாதானம் சொல்ல ப்ராப்தமாகிறது. புபுஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேறாய், முமுஷுக்களின் ரக்ஷணம் வேறாயிறே யிருப்பது அது போலவே *உண்டியே உடையே உகந்தோடுயிம்மண்டலத்தாரிடத்தில் காட்டும் ஸௌலப்யமும் *உண்ணஞ்சோறு பருகு நீர்த்தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணனெம் பெருமானென்றேயிருக்குமாழ்வார்போல்வார்பக்கலிலே காட்டும் ஸௌலப்யமும் நெடுவாசி பெற்றதாகையாலே ஒன்றாய்விடாது. அதற்கு ஸௌலப்யமென்று பெயர்; இதற்கு ப்ரணயித்வமென்று பெயர். ஆகவே மூன்று திருக்குணங்களுக்கான ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகத்துக்காக மூன்று முடிகள் மிகப் பொருந்தும்.

க ட ன் க ள் .

டில்லியில் மணவாளமாமுனிகள் திருநகூத்ரோத்ஸவம்.

கடந்த ஐப்பசி மூலத்தன்று (13—11—50), டில்லி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ சித்தாந்த சபையின் ஆதரவில் மணவாளமாமுனிகள் திருநட்சத்திரம் வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. மாபெரும் விக்ஞானி டாக்டர் ஸர் K. S. கிருஷ்ணன், ஸ்ரீ S. R. S. ராகவன், ஸ்ரீ V. G. ராகவய்யங்கார் முதலிய பிரமுகர்கள் எழுந்தருளியிருந்தனர். இருகலையாரும் சேர்ந்து உத்ஸவத்தைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடியது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஸ்ரீ C. S. பார்த்தசாரதி அய்யங்கார், B.A., B.L., "மணவாள மாமுனிகளின் எற்றம்" என்பதைப்பற்றி ஒரு அழகிய சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார். அவர் கூறியதின் ஸாராம்சம் வருமாறு:—

"ஆழ்வார்கள் பெரும்பாலும் தங்கள் பக்தி அனுபவத்திலேயே ஆழ்ந்திருந்தனர். ஆனால் அவர்களுக்குப்பிறகு தோன்றின பூர்வாசார்யர்கள் அவைகளை உபதேசிக்கத்தொடங்கினர். அவ்வாசார்யர்களில் உடையவருக்குப்பிறகு முக்கியமானவர் நம்மணவாளமாமுனிகள் ஸாவர். மாமுனிகளிடம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ லக்ஷணங்கள் பூர்த்தியாயிருந்ததோடு அனுஷ்டானமும் ஒப்பற்றதாயிருந்தது. ஸ்வாமியை ஆசிரயித்தவர்களில் முக்கியமானவர் என்றும்பியப்பா. அவர்பணித்த 'தினசரி' ச்லோகங்களில் ஸ்வாமியின் அதி உன்னதமான நிஷ்டைகளைப்

பற்றி விசதமாகக் காண்கிறோம். எதிரிகளிடமும் மனக்கசப்பின் நிப்போன்பு மூண்ட பெரியார் மாமுனிகள். அவர், தயை முதலிய ஆத்ம குணங்களின் களஞ்சியம். அவருடைய உபய பாஷாவைதுஷ்யத்தை உள்ளபடியறிந்து கொண்டாடவல்ல அதிகாரிகள் இப்போது யாருளர்? எதிர்காலத்தில் வடமொழி பயின்றவர்கள் சிலரேயாகக்கூடும் என்ற தூரதிருஷ்டியோசனையினாலே மாமுனிகள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அவசியம் அறிய வேண்டியவைகளை இனிய தமிழில் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்திருக்கிறார். ரஹஸ்ய கிரந்தங்களில் முக்கியமானதெனக்கருதப்படுவது முமுக்ஷுப்படி, ஸ்ரீவசனபூஷணம், தத்வத்யம் என்னும் மூன்று கிரந்தங்கள். இவைகளுக்கும், “ஆசார்ய ஹிருதயம்” என்னும் ஒப்பற்ற கிரந்தத்திற்கும் மாமுனிகள் எனிய கம்பீரமான நடையில், அர்த்த புஷ்டியோடும், மற்ற கிரந்தங்களிலிருந்து ஆதாரங்களுடனும் வியாக்யானமிட்டருளியுள்ளார். மாமுனிகளின் “உபதேச ரத்தினமாலை”, “திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி”, “ஆர்த்திப்பிரபந்தம்”, மற்றும் அவர் இயற்றிய வியாக்யான உரைகளையும் சேவிக்கும் ஒவ்வொருவர் மனதையும் அவைகளின் நடையழகும் சொற் சுவையும் கவருமென்பதில் சந்தேஹமில்லை. இவைகளில் அவசியத்திற்குப் புறம்பான ஒருசொல்லும் காண்பகரிது. மாமுனிகளுக்கு “விசதவாக்சிகாமணி” என்ற பிருது நம் முன்னோர் இட்டது மிக மிகச் சாலப் பொருந்தும்.

ஈடு முதலான பல கிரந்தங்களுக்கு மணவாள மாமுனிகளே முதன் முதலான பிரமாணத்திரட்டு சாதித்தருளினார். இதிலிருந்து ஸ்வாமியின் உபயவேதாந்தங்களின் மூல கிரந்தங்களில் ஆழ்ந்த அபாரமான பாண்டித்தியம் செவ்வனே விளங்குகிறது. திருவாய்மொழிக்கு இவர் வாயிலாக வ்யாக்யான காலசேஷம் கேட்கவிரும்பிய பெரிய பெருமாள் தானாகவே நியமிக்க, மாமுனிகள் ஸ்ரீரங்கத்தில் ஒரு வருஷ பரியந்தம் அங்குனமே சாதித்தார். அப்போது ஒரு ஸம்வத்ஸரகாலம் ஸன்னிதியில் புறப்பாடு உத்ஸவங்கள் யாவும் நிறுத்தப்பட்டனவாகச் சொல்லப்படுகிறது. மாமுனிகளின் சொல்லமுதவெள்ளத்தை மிக உகப்புடன் செவ்சாற்றிய ஸ்ரீரங்கநாதனே அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து. “ஸ்ரீசைலேச தயாபாதம்” என்ற தனியனைத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, “முப்பத்தாறாயிரப் பெருக்கர்” என்ற பட்டமும் இட்டு மறைத்தார். மாமுனிகளின் அஸாதாரணமான ஏற்றத்திற்கு இந்த ஒரு நிகழ்ச்சியே சான்றாகும்.

டாக்டர் ஸர் கிருஷ்ணன்—மணவாளமாமுனிகளின் அரும்பெரும் குணங்களில், முதன்மையானது, மாமுனிகள்தாமே முக்கியமெனக் கருதிய “பிறர்மினுக்கம் பொருமையிலாப் பெருமை” என்பதை திருஷ்டாந்தங்களுடன் விளக்கிக் கூறினார். அவர் மேலும் சொன்னார்: “மாமுனிகளை ஆசர்யித்த முதலிகள் முதன் முதலிலேயே அவருடைய பெருமைகளைக் காணவும் ஈடுபடவும் இல்லை; பல நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின்பே, மாமுனிகளின் பெருமையை நன்குணர்ந்து, அவரை எம்பெருமானாரை அபாவதாரமென்றே அறுதியிட்டுத் தேவுமற்றறியா திருந்தனர்.

“(மாமுனிகள் மூலம் கிடைத்த) ஈட்டை இரு கலையாரும் உகந்து இன்றுகாறும் சேவித்து வருகிறோம். பொதுவாகப் பார்க்குமிடத்து, மணவாளமாமுனிகள் போன்ற ஆசார்யர்களின் அருளிச்செயல்களை பூராவாக சேவித்து பிறகேதான் ஸ்ரீ பாஷ்யகாஸித்தாந்தத்தில் ஞானபூர்த்தி பெற்றவர்களாவோம். உடையவருடைய சிஷ்ய ஸம்ப்ரதாயங்களில் ஒன்றிலும் அர்த்தவிரோதமில்லை. வாக்ய யோஜனா பேதமேயுள்ளது” என்று தலைக்கட்டி ஸர் கிருஷ்ணன் பேசு முடித்தார்.

சபையின் காரியதரிசி ஸ்ரீ அனந்தாசாரியார், இந்த உத்ஸவத்தைப்போலவே மற்ற ஆசார்யர்களின் திருநட்சத்திரங்களையும் இருகலையாரும் சேர்ந்து கொண்டாட வேண்டுமென்று விஜ்ஞாபித்துக்கொண்டார். ஸைவை சாத்துமுறை, வினியோகத்திற்குப்பிறகு கோஷ்டி இனிது கலைந்தது.

ஏ. ராமா நுஜாசாரி, B. A.,

(புதுடிஸ்ஸி)

ஸ்ரீமத். வேதவ்யாஸபட்டர்.

திருமலை ஐயங்கார் ஸ்வாமி
(கொயமுத்தூரில் ஸம்பாதாய ப்ரவசனஞ்
செய்துகொண்டு எழுந்தருளியிருப்பவர்.)

ஸ்ரீமத். உபயவேதாந்த ப்ரவர்த்தக.

பத்தராவி ஸ்வாமி.
திருவாங்கம் பேரியகோயிலில்
எழுந்தருளியிருக்கவர்
(வைகுண்டவாஸி.)

ஸ்ரீமத். கோவர்த்தனம்.

ஜெயங்கொண்டம் ஸ்வாமியின்

திருப்போலம்

புருந்தாவனம்

ஜங்கொண்டம் ஸ்வாமி

(வைகுண்டவாஸி)

எம்பெருமானுடைய சீலகுணநுபவம்.

எம்பெருமானைப் பற்றிப் பல பல நூல்கள் அவதரித்தது அவன்றன் திருக்குணங்களையனுபவித்து நாம் மகிழ்வதற்கேயாம். அப்பெருமான் தான் திருவ்வதாரம் செய்ததும் தனது திருக்குணங்களை வெளியிடுதற்கேயன்றி மற்றொன்றுக்காகவன்றென்று நம் ஆசாரியர்கள் திருவுள்ளம்பற்றுகின்றார்கள். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் *குணபரீவாஹாத்ம நாம் ஜம்மநாம்* என்றருளிச் செய்திருப்பதன் கருத்து இதுவே.

எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்கள் எண்ணிறந்தவை. அவற்றுள் சில திருக்குணங்களுக்கே நாம் பெயர் அறிவோம். அத்திருக்குணங்களுள் சீலமென்னும் குணம் முதன்மை பெற்றதாகும். இக்குணமே ஸௌசீல்யமென்றும் வழங்கப்பெறும். இந்த சீலகுணத்திற்காட்டிலும் வாத்ஸல்யகுணம் சிறந்ததன்றா? என்பர் சிலர்; வாத்ஸல்யகுணத்திற்காட்டிலும் கருண்யம் மேம்பட்டதல்லவா? என்பர் மற்றுஞ்சிலர்.

உண்மையில், எம்பெருமானது திருக்குணங்களில் ஏற்றத் தாழ்வு காண இயலாது. ஒவ்வொரு திருக்குணமும் அநுபவரஸிகர்களால் அநுபவிக்கப்படும்போது இதுவே ஒப்புயர்வற்ற குணம்—இதுவே தலைமை பெறுங் குணம் என்றே கருதப்படும். ஆனாலும் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் அப்பெருமானது சீலகுணத்தில் அதிகமாக ஆழங்காற பட்டிருப்பதால் அத்திருக்குணத்தைப் பற்றிச் சிறிது விரிவாகப் பேசி யநுபவிக்கக் குதாஹலங்கொண்டு எழுகின்றோம். குணநுபவத்திற்கென்று அமைந்த நூல்களுள் ஸ்ரீராமாயணம் தலைமைபெற்ற தென்பது விவாத மற்ற விஷயம். இங்கு முதன் முதலாக அதிற் செல்லுகிறோம்.

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தின் ஆரம்பம் எப்படி யமைந்திருக்கின்ற தென்றால், தேவலோகத்திலிருந்து நாரதமஹர்ஷியானவர் நான்முகக் கடவுளின் நியமனத்தினால் வால்மீகி மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்திற்கு வந்துசேர, அந்த நாரத முனிவரை வால்மீகி முனிவர் வணங்கிவழிபட்டு “கோங்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந் கச்ச வீர்யவாந்?” என்று தொடங்கி ஒரு பதினாறு திருக்குணங்களைச் சொல்லி, இத்திருக்குணங்கள் அமைந்த ஒரு மனிதன் இப்போது இவ்வுலகிலுள்ளனாயின் எனக்குச் சொல்லி யருளவேணும்; உம்மிடத்தில் இதைக் கேட்டறிய எனக்கு மிகவும் ஆவலுள்ளது—என்று விண்ணப்பஞ்செய்கிறார். அதன்மேல் அந்த நாரதமுனிவர் மிகமகிழ்ந்து விடைகூறத் தொடங்கி “இக்ஷ்வாகுவம்சத்திற் பிறந்து ஸ்ரீராமனென்ற திருநாமம் பெற்றவன் ஒருவனுளன்; அவன் உலகம் நிறைந்த புகழாளன்; அளவற்ற சக்தி வாய்ந்தவன்; அவனது திருக்குணங்கள் என்னொலெடுத்துரைக்க முடியா; அவனே கோஸஸராஜன் திருமகளான கௌஸல்யா தேவியின் வயிற்றிற் பிறந்த தசாதபுத்திரன்; கடல்போல் மஹாகம்பீரன்; மஹா வீரன்; மிக்க பொறுமையாளன்; ஸத்ய சீலன்” என்றரைத்து உடனே அவனது சரிதையையும் சுருக்கமாக உபதேசித்து முடிக்கிறார். பிறகு தம்மிடம் ரோக வந்த நான்முகக் கடவுளின் அநுக்ரஹத்தையும்பெற்ற வால்மீகிமுனிவர் இராமாயணத்தை இயற்றி முடித்தார்—என்பதாக ஆரம்பத்தில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. நாரதமுனிவரை கோக்கி வால்மீகிமுனிவர் கேட்ட திருக்குணங்கள் எண்ணிக்கையில் பதினாறு அமைந்திருப்பதனால் “ஸ்ரீராமசந்திரன்” என்று சந்திரனாகக் கூறப்படுகின்றவனுடைய பதினாறுகலையோ இவை! என்னலாம்படியுள்ளன அத்திருக்குணங்கள்.

வான்மீகிமுனிவர் நாரதமுனிவரிடம் உபதேசங் கேட்ட பிறகே இராமனைத் தெரிந்து கொண்டாரென்று சொல்வதற்கில்லை. முன்னமே அவர் ஸ்ரீராமமந்தரத்தை இடைவிடாது அநுஸந்தானம் செய்துகொண்டிருந்தவரென்றும், நான்முகன் தன்னுலகில் சதகோடி ப்ரவிஸ்தரமானதொரு ராமாயணத்தை இயற்றி நாதர் முதலிய முனிவர்களுக்கு அதை ப்ரவசனஞ் செய்து, ராமபக்தரான வான்மீகிமுனிவரைக்கொண்டு இந்நிலவுலகத்திலும் ஸ்ரீராம கதையைச் சுருக்கமாக ப்ரவர்த்தனம் செய்வதற்காக வான்மீகியின் ஆச்ரமத்திற்கு நாரதரையனுப்பினனென்றும் வரலாறு காண்பதால் நாரதமுனிவரை நோக்கி வான்மீகிமுனிவர் விண்ணப்பஞ் செய்த திருக்குணங்களானவை இராமபிரானது சரிதைகளில் தேறிய குணங்களேயன்றி வேறல்லவென்பது நன்கு அறியத்தக்கது.

பகவான் இராமனாக இந்நிலவுலகில் திருவவதாரம் செய்தருளினது தன்னுடைய திருக்குணங்களை வெளியிடுவதற்காகவேயென்றும், ராவணஸம்ஹாரம் முதலியவை வியாஜ மாத்நிரமான பிரயோஜனங்களென்றும் தத்துவ முள்ளது.

நாரதமுனிவரை நோக்கி வான்மீகி முனிவர் கேட்ட கேள்விகளில், க: குணவாங்? என்பது முதற்கேள்வி. சிறந்த குணங்களையுடையவன் யாவன்? என்று பொதுவாகக் கேட்பதாகச் சிலர் இதற்குப் பொருள் கொள்வர். அப்படி யன்று; சிறப்பாக ஒவ்வொரு குணத்தையு மெடுத்துக்கூறுமிந்த பிரகாசனத்தில் குணவாங் என்கிற விதமும் குறிப்பிட்ட வொரு குணத்தைக் கூறுவதே யன்றி, பொதுவாக 'நல்ல குணங்களையுடையவன் யாவன்?' என்று கேட்கிற படியன்று.

ஆளவந்தார் தம்முடைய ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் எம்பெருமானுடைய பல திருக் குணங்களை யமைத்து ஒரு ச்லோகமருளிச்செய்துள்ளார்; அது *வசீ-வதாங்ய:* என்கிற பதினெட்டாவது ச்லோகம். அதில் "வசீ, வதாங்ய:" என்று இரண்டு குணங்களைக் கூறியான பிறகு குணவாங் என்று கூறி, அதன்பிறகு ரூஜு: சுசி: என்று தொடங்கிப் பத்தெட்டு குணங்களைக் கூறி, முடிவில் "ஸமஸ்த கல்யாணகுணாம்ருதோததி:" என்று கூறப் பட்டுள்ளது. இதனால் இந்த ச்லோகத்தில் மூன்றாவது சொல்லாகவுள்ள குணவாங் என்பதற்கு [முன்னும் பின்னும் சொல்லப்பட்ட விசேஷகுணங்கள் போலவே] ஒரு விசேஷ குணமே பொருளாகக் கொள்ளப்படவேண்டுமென்பது தேறிநின்ற விஷயம்.

அந்தக் குணம் எதுவென்னில்; ஸௌகீல்ய குணமென்று பூருவாசாரியர்கள் திருவுள் ளம் பற்றியுள்ளார்கள். தன் மேன்மை பாராமல் தாழ்ந்தவர்களோடும் புரையறக் கலந்து பரி மாறும் சீலகுணத்திற்கே ஸௌகீல்ய மென்று மறுபெயர்; எல்லாக் குணங்களிற்காட்டிலும் இக்குணம் மிகச் சிறந்ததாதலால் இதற்கு குணம் என்றே சிறப்புப் பெயர் கொடுக்கப் பட்டது. பாக்ருதம் வான்மீகியின் வினாவில் கோ குணவாங்? என்றுள்ளதானது—சீலகுண மூடையவன் யாவன்? (அதாவது) தன் மேன்மையைச் சிறிதும் கணிசியாமல் தாழ்ந்தவர் களோடும் கலந்து பரிமாறுகின்றவன் யாவன்? என்று கேள்வி கேட்டபடியாகின்றது. இத்திருக்குணத்திற்குச் சேர நாம் அநுஸந்திக்கக்கூடிய சரிதைகளைக் கேண்மின்:

ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தி இந்நிலவுலகில் திருவவதரித்தாரென்கிற விதவே சீலகுண தின் பரிவாஹமாகவுள்ளது. கூரத்தாழ்வான் அறிமாறுஷ ஸ்தவத்தில் பத்தாவது ச்லோகம் *சீல: க ஏஷ தவ ஹந்த* என்று தொடங்குகின்றார். அந்தோ! இது என்ன சீலகுணம்! இதை எடுத்துப்பேச யாரால் முடியும்! என்கிறார்; அந்த சீலகுணத்தை எதுகொண்டு திருபிக்

கிழரென்னில், *அத்ராவதீர்ய நநு லேசநகோசரோபு:* என்பதே அந்தச் சீலாகத்தில் உயிரான வார்த்தை. கட்கிலியான வெம்பெருமான் ஆஸாப்ரக்ருதிகளிடையே வந்து அவர்களுடைய கட்புலனுக்கும் இலக்காகித் திருவவதரித்தா னென்பதை நினைக்கும்போதே 'அந்தோ! இது என்ன சீலம்! குணமறிந்து உகக்கமாட்டாதே எதிர்ப்பு கோப்பதுஞ் செய்பாநின்ற அரக்கர் அசுரர்போன்ற மனிசரிடையே வந்து பிறக்கும்படியான இந்த சீலகுணத்தை என்னவென்று சொல்லுவது?' என்று உருகுகிறார் கூரத்தாழ்வான்.

பிறந்தவாறும்! என்று சொல்லி ஆழ்வார் ஆறுமாஸம் மோஹித்திருக்கும்படியான பகவானது திருவவதாரத்தை நினைத்தவாறே *இது என்ன சீலகுணம்! என்று உருகவேண்டியது தவிர வேறில்லை யன்றோ.

அவதாரம் என்ற வட சொல்லுக்கு மேலி நுந்து கீழேயிறங்குவது என்று பொருள். பாம்பதமாகிய மேல்நிலத்திலிருந்து நிலவுலகமாகிய கீழ்நிலத்திற்கு வந்தானென்பதை அளதார சப்தார்த்தமாக நினைக்கவேண்டா. மேலான தனது நிலைமைகளை விட்டிட்டுக் கீழான நிலைமைகளை ஏற்றுக்கொண்டதே அவதாரமெனப்படுகிறது. ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாதவன், எல்லாவிடங்களிலுமுள்ளவன், எல்லாக்காலத்திலுமுள்ளவன், எல்லாப்பொருள்களாகவுமுள்ளவன் என்கிற விவை பகவானுடைய மேலான நிலைமைகள். இத்தகைய நிலைமைகளை அறவேவிட்டு இவற்றுக்கு எதிரிடையான தாழ்ந்த நிலைமைகளை ஏற்றுக்கொண்டல்லவோ பகவான் வந்து பிறந்தருளிற்று!

ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படாதிருந்தவன் அரக்காசுரர்போல்வார் கண்ணுக்கும் புலப்பட்டான் எல்லாவிடங்களிலுமுள்ளானவன் 'இப்போது அயோத்தியிலுள்ள, இப்போது சித்திரகூடத்திலுள்ள, இப்போது பஞ்சவடியிலுள்ள, இப்போது கிஷ்கிந்தையிலுள்ள, இப்போது கடற்கரையிலுள்ள என்னும்படியாக, ஒரிடத்திலிருக்கும்போது மற்றோரிடத்தில் இலனென்று நினைக்கும்படியாயினன். எக்காலத்திலுமுள்ளானவன் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திலேயே இராமனாகவிருந்து மற்றைக் காலத்தில் இலனாயினன் என்று நினைக்கும்படி போயினன்.

நீராய் நிலனாய்த் தீயாய்க் காலாய் நேவோனாய்ச் சீரார் சுடர்களிரண்டாய்ச் சீவனாய் அயனனாய்—தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய் என்று ஆழ்வார்கள் அது ஸந்திக்கிறபடி எல்லாப் பொருள்களுமாகவுள்ளானவன் இராமன் என்கிற வெரு பெயர்க்கு மாத்திரம் பொருளாக விருந்தனன். ஆக இங்ஙனே உயர்ந்த நிலைமைகளை விட்டுத் தாழ்ந்த நிலைமைகளை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்து பிறந்தவாறு என்னே! என்று ஈடுபடும்படியாக்குகின்றது அவனது சீலகுணம்.

இராமபிரானுடைய சீலகுணத்திற்கு விசேஷித்த இலக்கு குஹப்பெருமாள் போல்வார். திருமங்கையாழ்வார் தமது பெரிய திருமுழியில் (5-8-1.) *ஐழையேதலன் கீழ்மகனென்னுதிர்ங்கி* என்று தொடங்கியுள்ள பாசுரத்தில் இந்த சீலகுணம் நிகவற்புதமாக அனுபவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கங்கையில் ஓடும் விடுபவனும் ஆயிரம் ஓடங்கட்குத் தலைவனும் கங்கைக்கரையிலுள்ள ச்ருங்கிபேரபுரத்திற்கு அதிபதியுமாகிய ஒரு வேடர்தலைவன் குஹனென்பவன். இவ்விடத்திற்கு இராமபிரான் பிராட்டியோடும் இளையவனோடு மெழுந்தருளிய பொழுது இவன் அப்பிரானுடைய வடிவழகி வீடுபட்டுப் பரிந்து திருமேனிக்காவல் செய்த விதம் வெகு ஆச்சரியமானது. [அது, ஸ்ரீவசநபூஷணம் - 247-ல் காணத்தக்கது.]

பெருமாள் ச்ருங்கிபோபுத்திலே பெழுந்தருளி இனைய பெருமாள் பாங்காக அமைத்த பர்ணசயனத்திலே பிராட்டியோடு பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, இச் சேர்த்திக்கு என்ன திங்கு விளையுமோ வென்று அதிசங்கைகொண்ட இனையபெருமாள் முதுகிலிட்ட அம்ப ருத்தூணியும் கையிற்பிடித்த வில்லுமாய் 'நடையாடும் மதிள் போலே' உலாவிக்கொண்டு நிற்க, இதைக்கண்ட குஹப்பெருமாள் 'ஒருதம்பி தாயைக் கொண்டு பெருமானே நாட்டி லிருந்து காட்டிலே தூத்தினான்; இத் தம்பி தனியிடத்திலே என்செய்யப் பார்க்கிறோ!' என்று அவ்வினையபெருமானிடத்திலும் அதிசங்கை கொண்டு 'இவன் அப்படி ஏதேனு மொரு திங்கு செய்யில் இவனையே முடித்தவிடுவது' என்று தானும் வில்லுமம்புமாய்க் கொண்டு நின்றதாக ஸ்ரீராமாயணத்திற் காண்கிறது.

ஆனால் இது எந்த ஸமயத்தில் நடந்ததோ அந்த ஸமயத்தில் வான்மீகிமுனிவரால் சொல்லப்படவில்லை; பிறகு பாதாழ்வான் சித்திரகூடஞ் செல்லப் புறப்பட்டு வருமளவில் அப்பரதனோடு குஹன் தானே இதைச் சொல்லுவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. [அயோத்யா காண்டம். 87-வது ஸர்க்கம் 23, 24 ச்லோகங்கள் காண்க.]

தொட்டிற் பருவமேபிடித்து இராமபிரான் மீது அளவுகடந்த அன்பு கொண்டிருக்கின்ற இனையபெருமாள்மேலும் அதிசங்கை தோன்றிப் பெருமானிடத்தில் பரிவுகாட்டின இக் குஹனுடைய அன்பை என்ன வென்று சொல்லுவது! இவனுக்கு இவ்வளவான அன்பு இருந்தது பற்றியே பெருமாள் இவனிடத்தில் முதன் முதலாகத் தம்முடைய சீல குணத்தைக் காட்டியருளினார்.

குஹனுடைய தாழ்வை 'ஏழை ஏதலன் கீழ்மகன் என்னுதிங்கி' என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார். பெருமாள் குஹனைக் கைவிடுகைக்கு இவ் விழிகுணங்களில் ஓரொன்றே அமைவதாயிருக்க, அவை பலவுமுளவென்று கண்டும் அருட் கடலான பெருமான் குஹனிடம் உபேசைக்கொள்ளாம லிருந்ததோடு அளவு கடந்தும் கலந்து பரிமாறினான்.

கூத்தரிய ஜாதியில் ஸூர்யகுலத்தில் இஷ்வாகு வம்சத்தில் திருவவதரித்தவனும் சக்ரவர்த்தியின் திருக்குமாரனும் சைலைச்வரய ஸம்பன்னனும் மஹா புத்திமானும் பகை வரிடத்தும் அன்பு கொள்பவனுமான இராமபிரான் குஹனை நோக்குங்கால், இவன் இழிவான வேடச்சாதியென்றும் அதனால் பகுத்தறியில்லாத அலிவேகி பென்றும் அச்சாதிக்கு இயல்பான கொடுமையினால் எல்லாவுயிர்களோடும் பகைமை கொள்பவனென்றும் இப்படிப் பட்ட தன்மைகளைக்கண்டு இகழ்ச்சி கொள்ள வேண்டியிருந்தும் தனது பெருமைக் குணங் களையும் பாராமல் அவனுடன் கலந்து பரிமாறினவிதம் எத்தகைத்தென்னில், "சீரணிந்த தோழமைகொண்டது மோரடையாளம்" என்ற திருவடி வாக்கில் 'சீரணிந்த தோழமை' என்று வரும்படியாகவன்றோ கலந்தது.

குஹனுடைய அளவுகடந்த அன்பைக்கண்டு பெருமாள் அவனோடு தோழமை கொண்டாரா? அல்லது, பெருமாள் சீரணிந்த தோழமை கொண்டதற்காகக் குஹன் அன்பு பாராட்டினானா? என்று ஒரு கேள்வி பிறந்தால், எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கே தெரிய வெளிதான் இவ்விஷயத்தில் நாம் என்ன விடை யிறுப்பது.

பெருமாள் கங்கைக்கரையே சேர்ந்தவுடனே அதனைக் கேள்விப்பட்ட குஹன் தன் னினத்தாரோடு பெருமானிடம் வந்து சேர்ந்தனனென்பதைக் கூறுகின்ற வான்மீகி முனிவர், "தந் ராஜா குஹோ நாம ராமஸ்ய ஆத்மஸமஸ் ஸகா" என்கிறார். குஹனைப்பற்றி முதன்

முதலாக ப்ரஸ்தாவம் செய்யும்போதே 'நாமஸ்ஸு: ஆத்மஸமஸ் ஸகா' என்று கூறியிருப்பது மிக மிக வியக்கத்தக்கது. இராமனுடைய உயிர்த்தோழனை குஹன் இராமனது வாஸைக் கேள் விப்பட்டு வந்து சேர்ந்தானென்று கூறியிருப்பதனால் இங்கிருந்தார்ப்புகும் தோழமை முன்னே பிடித்தேயுள்ளதுபோல் தோன்றுகிறது. குஹன் வரும்போதே இராமனைத் தழுவித் கொண்டதாகவும் சொல்லப்படுகிறது—*தம்ஆர்த்தஸ் ஸம்பந்ஷ்வஜ்ய குஹோ ராகவமப்ரவீத்* என்ற மேல் ச்லோகத்தினால்.

ஆனால் ஆழ்வார்க ளருளிச்செயவினாலும் கம்பருடைய வாக்கினாலும் இந்தத் தோழமை அப்போதுதான் தோன்றியதென்று நன்கு தெரிகின்றது. "குகனோடுங் கங்கை தன்னில் சீரணிந்த தோழமை கொண்டது மேரடையானம்" என்பது பெரியாழ்வார் திரு வாக்கு. கம்பராமாயணம் விபீடணனைடைக்கலப்படலத்தில்—

"குகனோடு மைவரானேம் முன்பு, பின் குன்றுகுழுவான்
மகனோடு மறுவரானேம் எம்முழை யன்பின்வந்த
அகனமர் காதலைய! நின்னோடு மெழுவரானேம்
புகலருங் காளந்தந்து புதல்வராற் பொலிந்தானுந்தை."

என்ற செய்யுள் மிக இன்சுவையுடைத்து. இதன்கருத்தாவது; நகரில் நான்குபேர் நாங் கள் தசாதாத்மஜர்களாகப் பிறந்தோம்; நான்கு புத்திரர்கள் பிறந்தவளவிலும் த்ருப்திபெறுத லயாதன் இன்னமும் புத்திரர்கள் வேண்டியே எங்களைக் காட்டுக்கனுப்பினன்; 'நீங்களிரு வரும் காடு சென்று இன்னமுஞ் சில தம்பிமார்களைச் சம்பாதித்துக் கொண்டுவாருங்கள்' என்றே எங்களைக் கானகம் போகவிட்டான்; அப்படியே நாங்கள் பல தம்பிகளைச் சம்பாதித்துக் கொண்டோம்; கங்கைக் கரையிலே குகனைத் தம்பியாகப் பெற்றோம்; பம்பைக் கரையிலே சுக்ரீவனைத் தம்பியாகப் பெற்றோம்; விபீடண! கடற் கரையிலே உன்னைத் தம்பியாகப் பெற்றோம். ஆக, நம் தந்தை ஏழு புத்திரர்களைப் பெற்றானாயினன்— என்பதாம். இங்ஙனம் கூறுகின்ற இராமன், குகனிடத்தும் சுக்ரீவனிடத்தும் விபீடண னிடத்தும் கூடப்பிறந்த தம்பியினிடத்திற்போலத் தான் அன்பு பாராட்டுபவன் என்பதை யன்றோ வெளியிட்டானாகிறான். மேலும் இங்கு தசாதனை எந்தை யென்னுமல் உந்தை யென்றதும் உற்று நோக்கத்தக்கது. விபீஷணனது தந்தையாகவே யன்றோ தசாதன் கூறப்பட்டான். இதனால், பெருமாள் விபீடணனிடத்துப் புரையறக் கலந்த தன்மை புலனாகும்.

இங்கு ஒரு சிறிய சங்கை தோன்றக் கூடியதுண்டு; அதாவது—"ஹீநப்ரேஷ்யம் ஹீநஸக்க்யம் ஹீநகேஹ நிஷேவணம்" என்று உபபாதகங்களிலே படிக்கப்பட்டுள்ளது; நீசர்களுக்குப் பணிவிடை செய்வது, நீசர்களோடு தோழமை கொள்ளுவது, நீசர்கள் மனை யினிலே சென்றிருப்பது ஆகியவனை பாதகங்களாகச் சொல்லப்படுபதற்கு இவற்றைப் பெருமாள் செய்யலாமோ? செய்தவிது ஒர் ஏற்றமாருமோ? என்று கேண்மின்; நம்மைப் போன்றவர்கள் இவை செய்தால் நிறக்கேடாம். உயர்ந்தாரின் ஒப்பற்ற பெருமாள் இவை செய்தால் அவருடைய பெருமை இன்னமும் பொலிந்து தோன்றுமத்தனை. பாண்டவ தூதன், பார்த்தனாரதி என்பனபோன்ற திருநாமங்களெல்லாம் அவருடைய பெருமையைக் குன்றிலிட்ட விளக்காக்குமவையன்றோ?

இராமபிரானுடைய சீல குணம் விளங்கினவிடங்களை யெடுத்துக்காட்டுகின்ற வேதாந்த தேசிகன் தயாசதகத்தில் "நிஷாதாநாம் நேதா கபிகுலபதி: காபி சபரி" என்னும் ஸ்ரீரா. 27—10.

சீலோகத்தில் சபரியையும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கையாலே சபரியைப்பற்றியும் சிறித சொல்லுவோ மிங்கு.

வான்மீகி ராமாயணத்திலும் கம்ப ராமாயணத்திலும், பெருமாள் சபரியிடம் கலந்து பரிமாறின வாலாறு விசேஷித்து ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்படவில்லையாயினும் இதர ராமாயணங்களிலுள்ளதைக் கொண்டோ, வான்மீகி ராமாயணத்தையே ஆழ்ந்து நோக்கியோ நம் ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்துள்ள விசேஷம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் (233) “பெருமாள் ஸ்ரீ சபரி கையாலே அமுது செய்தருளினார்” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள்—“ரகுசுலபிலகராய் ஆசாரபாதநான பெருமாள் *சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசாதாத்மஜ:*” என்னும்படி வேடுவிச்சியாய்வைத்தே குருசுச்சுஷியிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய் தன்னாவுக்கு இனிதாயிருந்த பல்மூலாதிக ளெல்லாம் இங்குத்தைக்கொண்டு ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீசபரி, தன் ஆதானாகுணமாகத் தன் கையாலே அமுது செய்யப்பண்ண அதிஸந்துஷ்டராய் அமுது செய்தார்” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் விசேஷித்து அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. இதில் “தன்னாவுக்கு இனிதாயிருந்த” என்கிற வார்த்தையை மாமுனிகள் மூலப்ரமாண மின்றி அருளிச்செய்தார். வான்மீகி (ஸம்க்ஷேபத்தில்) “சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக்” என்ற விடத்து ஸம்யக் என்பதில் உள்ளுறையும் பொருளே இது என்று கொள்ளலாம்.

அவனிடத்தில் பெருமாள் இவ்வளவு கலந்து பரிமாறக் காரணமென்ன? என்று சிலர் விமர்சிக்கவும் நேரும். கேண்மின்; குஹனோடு கலந்து பரிமாறினபோது அவன் சில வுணவுப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுத்து இவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணுமென்று வேண்டினன்; அதற்குப் பெருமாள் சொன்ன மறுமொழி—(வால்மீ. அயோ-50)

“யத்த்விதம் பவதா கிஞ்சித் பரீத்யா ஸமுபகல்பிதம்,
ஸர்வம் ததநுஜாநாமி ந ஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே.
...அச்வாநாம் காதநோஹமர்த்தீ நாந்யேந கேநசித்,
ஏதாவதாத்ர பவதா பவிஷ்யாமி ஸம்பூஜித:”

என்பது. “நான் இந்த வனவாஸத்தில் யாரிடத்திலும் ஏதும் பெற்றுக்கொள்வதில்லை யென்று விாதம் கொண்டிருக்கிறேன்; இதோ நமது தேர்க்குதிரைகள் விடாய்த்திருக்கின்றன; அவற்றுக்கு வேண்டிய வுணவுகளையே நான் விரும்புவன்” என்று சொல்லி அவற்றைத் தாம் கைப்பற்றாமலே யிருந்தவிட்டார் பெருமாள். இங்கு பெருமாள் “நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே” [நான் தானம் வாங்குகவாடாதென்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்] என்பது அவசியம் சொல்லியாகவேண்டிய வார்த்தையோ? சுகன் மதுபர்க்கம் முதலிய சில வுணவுப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுக்க வந்தானே யல்லது தன தான்ய வஸ்தாதிகளென்றும் கொடுக்க வந்திலன். அவை கொடுக்கவந்தால் அப்போது ‘நான் ப்ரதிக்ரஹம் பண்ணுவதில்லை’ என்று சொல்லி மறுக்க நியாயமுண்டு. தேன் முதலிய காட்டுணவுப் பொருள்களையே கொடுக்க வந்தபோது “நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே” என்று சொல்லி மறுக்ககூடாது அவசியம் ஆராயத்தக்கதன்றோ? சுகனிடம் இப்படிச்சொன்னவிவரே சபரியிடம் மறுத்தது கூறாமல் “அர்ச்சிதோஹம் த்வயா பக்த்யா” என்று உகந்து கூறி அவளுடைய ஸமர்ப்பணையை ஏற்றுக்கொண்டார். இது எதனாலென்னில், கீழே நாமெடுத்துக்காட்டியுள்ள ஸ்ரீவசனபூஷண வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியில் “குரு சுச்சுஷியிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய்” என்று பருமமாக வருளிச் செய்திருப்பதை இங்கு விவரிக்கிறோம். சபரியிடம் மிகச் சிறந்ததொரு தருமம் குருசுச்சுஷி யென்பது இருந்தது. இதைக் கபந்தன் பெருமானுக்குத் தெரிவித்த

ச்லோகத்தில் சபரியையும் எடுத்துக்காட்டியிருக்கையாலே சபரியைப்பற்றியும் சிறிது சொல்லுவோ மிங்கு.

வான்மீகி ராமாயணத்திலும் கம்ப ராமாயணத்திலும், பெருமாள் சபரியிடம் கலந்து பரிமாறின வரலாறு விசேஷித்து ஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்படவில்லையாயினும் இதர ராமாயணங்களிலுள்ளதைக் கொண்டோ, வான்மீகி ராமாயணத்தையே ஆழ்ந்து கோக்கியோ நம் ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்துள்ள விசேஷம் குறிக்கொள்ளத்தக்கது. ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் (233) “பெருமாள் ஸ்ரீ சபரி கையாலே அமுது செய்தருளினார்” என்றவிடத்து வியாகியானத்தில் மணவாளமாமுனிகள்—“ரகுநிலகராய் ஆசாரபாதநான பெருமாள் *சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசாதாத்மஜ:” என்னும்படி வேடுவிச்சியாய்வைத்தே குருசக்ருஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய் தன்னாவுக்கு இனிதாயிருந்த பல்மூலாதிக ளெல்லாம் இங்குத்தைக்கென்று ஸஞ்சயித்துக்கொண்டு வரவுபார்த்திருந்த ஸ்ரீசபரி, தன் ஆதானாகுணமாகத் தன் கையாலே அமுது செய்யப்பண்ண அதிசந்துஷ்டராய் அமுது செய்தார்” என்றருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தியிள் விசேஷித்து அநுஸந்திக்கத்தக்கவை. இதில் “தன்னாவுக்கு இனிதாயிருந்த” என்கிற வார்த்தையை மாமுனிகள் மூலப்ரமாண மின்றி அருளிச்செய்தார். வான்மீகி (ஸம்சுஷ்பத்தில்) “சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக்” என்ற விடத்து ஸம்யக் என்பதில் உள்ளுறையும் பொருளே இது என்று கொள்ளலாம்.

அவ்விடத்தில் பெருமாள் இவ்வளவு கலந்து பரிமாறக் காரணமென்ன? என்று சிலர் விமர்சிக்கவும் நேரும். கேண்மின்; குஹனோடு கலந்து பரிமாறினபோது அவன் சில வுணவுப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுத்து இவற்றைத் திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும் மென்று வேண்டினன்; அதற்குப் பெருமாள் சொன்ன மறுமொழி—(வால்மீ. அயோ-50)

“யத்த்விதம் பவதா கிஞ்சித் ப்ரீத்யா ஸமுபகல்பிதம்,

ஸர்வம் ததநுஜாநாயி ந ஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே.

...அச்வாநாம் காதநோஹமர்த்தீ நான்யேந கேகசித்,

ஏதாவதாத்ர பவதா பவிஷ்யாயி ஸபூஜித:”

என்பது. “நான் இந்த வனவாசத்தில் யாரிடத்திலும் ஏதும் பெற்றுக்கொள்வதில்லை யென்று விரதம் கொண்டிருக்கிறேன்; இதோ நமது தேர்க்குதிரைகள் கிடாய்த்திருக்கின்றன; அவற்றுக்கு வேண்டிய வுணவுகளையே நான் கிரும்புவன்” என்று சொல்லி அவற்றைத் தாம் கைப்பற்றாமலே யிருந்தனிட்டார் பெருமாள். இங்கு பெருமாள் “நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே” [நான் தான்ம வரங்ககவடாதென்று வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்] என்பது அவசியம் சொல்லியாகவேண்டிய வார்த்தையோ? குகன் மதுபர்க்கம் முதலிய சில வுணவுப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுக்க வந்தானே யல்லது தன தான்ய வஸ்தாதிகளென்றும் கொடுக்க வந்திலன். அவை கொடுக்கவந்தால் அப்போது ‘நான் ப்ரதிக்ரஹம் பண்ணுவதில்லை’ என்று சொல்லி மறுக்க நியாயமுண்டு. தேன் முதலிய காட்டுணவுப் பொருள்களையே கொடுக்க வந்தபோது “நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே” என்று சொல்லி மறுத்ததானது அவச்யம் ஆராயத்தக்கதன்றோ? குகனிடம் இப்படிச்சொன்னவிவரே சபரியிடம் மறுத்தது கூறாமல் “அர்ச்சிதோஹம் த்வயா பக்த்யா” என்று உகந்து கூறி அலுளுடைய ஸமர்ப்பணையை ஏற்றுக்கொண்டார். இது எதனாலென்னில், கீழே காமெடுத்துக்காட்டியுள்ள ஸ்ரீவசனபூஷண வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியில் “குரு சக்ருஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய்” என்று யருமமாக வருளிச் செய்திருப்பதை இங்கு விவரிக்கிறோம். சபரியிடம் மிகச் சிறந்ததொரு தருமம் குருசக்ருஷை யென்பது இருந்தது. இதைக் கபந்தன் பெருமானுக்குத் தெரிவித்த

என். “சாமணீ சபரீ நாம காகுதஸ்த! சிஜீவிநீ, த்வாம்த தர்மே ஸ்திதா நித்யம்” என்றும் “சாமணீம் தர்மநிபுணம் அபிகச்ச” என்று முன்ன கபந்தன் வார்த்தைகளில் தர்மசப்தத்தி லுல் கூறப்பட்டது குரு சச்சுஷாதர்மமேயாகும். பெருமானும் சபரிபைக் கண்டவுடனே சேஷமம் வினவுகையில் “கச்சித் தே குருசச்சுஷா ஸபலா சாருபாஷிணி!” என்று உன்னுடைய குருசச்சுஷா விறைவேறியதா வென்று கேட்டிருக்கிறார். அவளும் தான் செய்த குருசச் சுஷாஷையைப் பற்றி ஆனந்தமாக விடை கூறியிருக்கின்றாள். “இங்கு என்னுடைய பணி விடைகளைக்கொண்ட ஆசாரியர்கள் திருளாடுசென்றிருக்கின்றார்கள். அவர்களது திருவடி வாஞ் செல்ல எனக்கு அனுமதி தரவேணும்” என்றும் கோரியிருக்கிறாள். இத்தகைய தருமம் குகனிடத்து இல்லாமைபற்றியே அவன் தந்த வுணவுகளைத் திருவுள்ளம் பற்றவில்லை என்பதாகப் பேராசிரியர்களின் நிர்வாணம்.

இங்குச் சிலர் வேறுகக் கூறவருவர்; எங்ஙனே யென்னில்; குகன் சபரிபைப் போல் பழம் கொடுத்திருந்தானாகில் பெருமாள் அதை ஸ்வீகரித்தேயிருப்பர். அவன் பழம் கொடுக்கவில்லை யென்பது அந்த பிரகாசத்தில் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. ஆகவே குக னிடம் பெற்றுக்கொள்ளாமைக்கும் சபரியிடம் பெற்றுக்கொண்டமைக்கும் இங்குக் கூறிய காரணம் யுத்தமானதன்று என்பர். அவர்கள் “நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே” என்று குக னிடம் இராமபிரான் கூறியுள்ளதை நன்கு ஆராயவேணும். “குகனே! நீ காய்கனி ஏதா வது கொணர்ந்து கொடுத்தால் ஸ்வீகரிக்கிறேன்” எனாவது பெருமாள் கூறியிருக்க வேண்டுமே. அங்ஙனம் கூறுது, நாம் ஊர் திரும்பிச் சென்று சேருகிறவரையில் ஒருவரிடத் திலும் ஒன்றுமே பெற்றுக்கொள்வதில்லையென்று ஒரு ஈ. தம் கொண்டிருப்பதாகப் பொருள் படும்படி கூறியது ஏதோ தட்டுக்கழிக்கிறபடியாகவன்றோ காண்கிறது. உணவைக் கைக்கொள்ளும்படியான அதிகாரபூர்த்தி குகனிடம் இல்லையென்பதே பெருமானுடைய திருவுள்ளம். அக்கருத்தைப் பெருமாள் செவ்வனே தெரிவிப்பாமல் ‘நஹி வர்த்தே ப்ரதிக் ரஹே’ என்று கபடமாகக் கூறிக் கழித்தது அவருடைய பெருஞ்ஞானத்திற்குக் குறையன்றோ வென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இதற்குச் சமாதானமாவது, “நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே” என்று பெருமாள் கூறியது ‘யாரிடத்திலும் எதுவும் நான் வாங்கிக்கொள்ளமாட்டேன்’ என்றே பொருள்படவேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ‘உன்னிடத்தில் வாங்கிக்கொள்ள எனக்கு ப்ரியமில்லை’ என்று சொல்லுவதாகவும் பொருள்படும். அப்படி விருப்பமில்லா மைக்குக் காரணம் கீழே நாம் விவரித்ததே.

வேதாந்ததேசிகள் ஸங்கல்பஸூரீயோதயத்தில் ஆளுவது அங்கத்திள், விவேகன் ஆனந்தபாகப் பாடுவதாய்வைத்து அற்புதமான வெரு ச்லோகமியற்றி யுள்ளார்; “பகவதி பாத்வாஜே புக்திஸ் ததா சபரீக்ருஹே” என்பது அதன் முகற்பாதம். பெருமாள் பாடி பவிதாமான பாத்வாஜாசாமத்தில் அமுது செய்தாகொன்று கேள்விப்படுவதுபோலவே, சபரி திருமானிகையிலும் அமுது செய்ததாகக் கேள்விப்படுகிறோம்; இது என்ன கீர்மை! என்று நடுபட்டுக் கூறியுள்ளார். அதுவும் இங்கு அதுஸக்தேயம்.

கூர்த்தபூவான் அநிமாநுஷந்தவத்தில் (சுலோ. 27) “கோயம் குண: கதி:கோடி கதி: கியாந் வா கஸ்ய ஸ்துதே: பதம் அஹோ பத கஸ்ய பூமி!” என்றொரு குணவிசேஷத்தை யெடுத்தனாத்த மாய்ந்துபோகிறார். அதாவது, [யத் தாத்ருசாகமைரிம் ரகுவி: விக்கய விசரம்யதாமிதி முமோசித முகத்தமாஜோ.] போர்க்களத்தில் “சசாஸ சாபஞ்ச முபோச வி:” என்னும்படியே நிலைகலங்கி வின்ற இராவணனை கோக்கி ‘இன்றுபோய் நானேவா’

னன். “சர்மணீ சபரீ நாம காகுத்ஸ்த! சிரஜீவிநீ, த்வாந்து தர்மே ஸ்திதா நித்யம்” என்றும் “சர்மணீம் தர்மநிபுணாம் அபிகச்ச” என்று முள்ள கபந்தன் வார்த்தைகளில் தர்மசப்தத்தினால் கூறப்பட்டது குரு சுச்ருஷாதர்மமேயாகும். பெருமாளும் சபரிபைக் கண்டவுடனே கேஷமம் வினவுகையில் “கச்சித் தே குருசஞ்ஞஷா ஸபலா சாருபாவிணி!” என்று உன்னுடைய குருசஞ்ஞஷ நிறைவேறியதா வென்று கேட்டிருக்கிறார். அவளும் தான் செய்த குருசஞ்ருஷையைப் பற்றி ஆனந்தமாக விடை கூறியிருக்கின்றாள், “இங்கு என்னுடைய பணி விடைகளைக்கொண்ட ஆசாரியர்கள் திருநாடுசென்றிருக்கின்றார்கள். அவர்களது திருவடிவாஞ் செல்ல எனக்கு அனுமதி தரவேணும்” என்றும் கோரியிருக்கிறாள். இதற்கைய தருமம் குகனிடத்து இல்லாமைபற்றியே அவன் தந்த வுணவுகளைத் திருவுள்ளம் பற்றவில்லை என்பதாகப் போசிரியர்களின் நிர்வாணம்.

இங்குச் சிலர் வேறாகக் கூறவருவர்; எங்ஙனே யென்னில்; குகன் சபரிபைப் போல் பழம் கொடுத்திருந்தானாகில் பெருமாள் அதை ஸ்வீகரித்தேயிருப்பார். அவன் பழம் கொடுக்கவில்லை யென்பது அந்த பிரகாசத்தில் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரிகிறது. ஆகவே குகனிடம் பெற்றுக்கொள்ளாமைக்கும் சபரியிடம் பெற்றுக்கொண்டமைக்கும் இங்குக் கூறிய காரணம் யுத்தமானதன்று என்பர். அவர்கள் “நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே” என்று குகனிடம் இராமபிரான் கூறியுள்ளதை நன்கு ஆராயவேணும். “குகனே! நீ காய்கனி ஏதாவது கொணர்ந்து கொடுத்தால் ஸ்வீகரிக்கிறேன்” என்றாவது பெருமாள் கூறியிருக்க வேண்டுமே. அங்ஙனம் கூறுது, நாம் ஊர் திரும்பிச் சென்று சேருகிறவரையில் ஒருவரிடத்திலும் ஒன்றுமே பெற்றுக்கொள்வதில்லையென்று ஒரு ஊர்தம் கொண்டிருப்பதாகப் பொருள் படும்படி கூறியது ஏதோ தட்டுக்கழிக்கிறபடியாகவன்றோ காண்கிறது. உணவைக் கைக்கொள்ளும்படியான அதிகாரபூர்த்தி குகனிடம் இல்லையென்பதே பெருமானுடைய திருவுள்ளம். அக்கருத்தைப் பெருமாள் செவ்வனே தெரிவியாமல் ‘நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே’ என்று கபடமாகக் கூறிக் கழித்தது அவருடைய பெருங்குணத்திற்குக் குறையன்றோ வென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இதற்குச் சமாதானமாவது, “நஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே” என்று பெருமாள் கூறியது ‘யாரிடத்திலும் எதுவும் நான் வாங்கிக்கொள்ளமாட்டேன்’ என்றே பொருள்படவேணு மென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ‘உன்னிடத்தில் வாங்கிக்கொள்ள எனக்கு ப்ரியமில்லை’ என்று சொல்லுவதாகவும் பொருள்படும். அப்படி விருப்பமில்லாமைக்குக் காரணம் கீழே நாம் விவரித்ததே.

வேதாந்ததேசிகள் ஸங்கல்பஸூர்யோதயத்தில் ஆளுவது அங்கத்தில்; விவேகன் ஆனந்தபாகப் பாடுவதாய்வைத்து அற்புதமான வெரு ச்லோகமியற்றி யுள்ளார்; “பகவதி பரத்வாஜே புக்திஸ்ததா சபரீக்ருஹே” என்பது அதன் முகற்பாதம். பெருமாள் பாடி பவித்ரமான பரத்வாஜாச்ரமத்தில் அமுது செய்காரென்று கேள்விப்படுவதுபோலவே சபரி திருமானிகையிலும் அமுது செய்ததாகக் கேள்விப்படுகிறோம்; இது என்ன நீர்மை! என்று நடுபட்டுக் கூறியுள்ளார். அதாவது இங்கு அநுஸந்தேயம்.

* * * * *

கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷந்தவத்தில் (ச்லோ. 27) “கோயம் குண: கதா கோடி கத: கியாந் வாகஸ்ய ஸ்துதே: பதம் அஹோ பத கஸ்ய பூமி!” என்றொரு குணவிசேஷத்தை யெடுத்துரைத்து மாய்ந்துபோகிறார். அதாவது, [யத் தாத்ருசாகமைரிம் ரகுவீர்! வீக்ஷய விச்ரம்யதாமிதி முமோசித முக்த்தமாஜௌ.] போர்க்களத்தில் “சசால சாபஞ்ச முபோக வீர்!” என்னும்படியே நிலைகலங்கி நின்ற இராவணனை கோக்கி ‘இன்றுபோய் நாளேவா’

என்ற பெருமாள் கூறி விடைகொடுத்தனுப்பினவண்டே, இது மிகச் சிறந்ததொரு குணமாகக் குலாவப்படுகின்றது. “சுரி குழற் கனிவாய்த் திருவினைப் பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசையாக்கன்” என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளியபடியும், “பஞ்செனச் சிவக்கு மென்கால் பாணவையப் பிரித்தபாவி வஞ்சன்” என்று கம்பர் கூறியபடியும் மஹாபாதகிகளில் தலைவனான அஷ்டை ஒரு நாடியிலே வதஞ்செய்து தொழக்கவேண்டியிருக்க. அங்ஙனம் தொலைத்திடாமல் “கச்சாநுஜாநாமி ரஞ்சித்தஸ் த்வம் ப்ரவிச்ய ராத்ரிஞ்சாராஜ லங்காம் ஆவாஸ்ய நிர்யாஹி” என்று விடைகொடுத்துப் போகவிட்ட பெருந்தகையாளனது இக்குணம் ஸ்ரீராமாயணத்திற் காணும் ஸகல குணங்களினும் மிக மேம்பட்டதாகும்.

அஷ்டாதச ரஹஸ்யத்தில் தனித்வய மென்னும் ரஹஸ்யத்தில் “கோங்வஸ்யிந்... குணவாந்” என்பதை யெடுத்து விவரித்தருளுகையில்—“சிலவத்தையாகிறது அபிஷேகவிசன்ம பிறந்ததென்று வெறுப்பின்றியே *வநவானோ மஹோதய:* என்று காடேறப் புறப்பட்டுப் போவது, *ஆவாஸம் த்வஹமிச்சாமி* என்று ரிஷிகள் பக்கலிலே சென்று தாழ்நிற்பது, *கிங்கரௌ ஸமுபஸ்தக்திதௌ* என்பது, ஜன்ம வருத்தங்களில் குறைப நிற்கிறவர்களை *உகந்ததோழன்* என்பது, இப்படிக்களாலே சிலவத்தையை மூதலித்தது” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி யுள்ளது. அதையும் சற்று விவரிப்போமிங்கு.

“ஜன்மவருத்தங்களில் குறைப நிற்கிறவர்களை உகந்த தோழன் நீ என்பது” என்றதை விரிவாக உலகமறியும். மற்றைய கிரண்டு விஷயங்களை இங்கு விவரிப்போம். தசாத சக்ரவர்த்தி இராமபிரானை ஒரு தடவைக் கிரண்டு தடவையாக அழைத்து ‘உனக்கு ராஜ்யம் தந்தேன், முடிசூட ஸன்னாஹம் செய்’ என்று சொல்லிவிட்டு, அப்படியே ஸன்னாஹங்கள் செய்து முடிந்தபின் பெண்பெண்டாட்டியின் வார்த்தைக்கு இசைந்துகின்று ‘உனக்கு நாடிலை, காடுதான்’ என்று சொல்ல, அப்போது சிறிதும் மனவேதனையின்றிக்கே ‘நாட்டையாள்வதற் காட்டிலும் காடு சென்று உறைவதே எனக்குப் பரமானந்தம்’ என்று உள்ளம் பொங்கிக்கூறியது மஹாகுணம் என்று ஆசிரியர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.

இவ்விஷயத்தைக் கம்பர் கூறுமிடத்து, (அயோத். கைகே. 108)

“இப்பொழுதேம்மனோராலியம்புதற் கேளிதோ? யாருஞ்
செப்பருங்குணத்திராமன் திருமுகச் செவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பவ் வாசகமுரைக்கக் கேட்ட
அப்பொழுதலர்ந்த செந்தாமரையினை வேன்றதம்மா.”

என்றார். ‘உனக்கு நாடிலை; காடுதான் நீ செல்லவேண்டும்’ என்று சொன்னபோது இராமபிரானது திருமுகக் கமலத்தில் தோன்றிய விகாசத்தை அப்பொழுது கட்டகடாகக் கண்டவர்கள் சொல்லவேண்டுமேயல்லது நாமா அதைச் சொல்ல வல்லோம்!’ என்று கைவிட்டவர், ஆகிலுஞ் சொல்லுவோமென்று ஒருவாறு சொல்லுகின்றார். காடு செல்வா யென்கிற சொல் செவிப்படுவதற்கு முன்னே இராமனது முகம் தாமரைபோன்றிருந்ததாம்; அச்சொல் செவிப்பட்டதும் தாமரைப்பை வென்று விளங்கிற்றும். இதனால் காடு செல்வதைப்பற்றிச் சங்கடமில்லையென்பது மாநீராமேயன்றி அளவுகடந்த ஆனந்தமுமுண்டாயிற் நென்றவாறு. அவ்வளவு ஆனந்தம் எதற்காக வென்னில்; நாட்டில் அரசனாகிச் சிங்காசனத்து வீற்றிருந்தால் பாதவகுண மொன்றையே காட்டமுடியுமே யல்லது சில குணத்தைக் காட்ட அவகாசமே நேரிடாது. அதிகமாக அக்குணத்தைக் காட்டுதற் கென்றே அவதாரம் செய்த தனக்கு அக்குணம் மிகமிக விளங்குதற்குரிய வனவாஸமே யன்றோ ஆனந்த கந்தமாகும். ஆனதுபற்றியே ‘வநவானோ மஹோதய:’ என்றான்.

என்று பெருமாள் கூறி விடைகொடுத்தனுப்பினதுண்டே, இது மிகச் சிறந்ததொரு குணமாகக் குலாவப்படுகின்றது. “சுரி குழற் கனிவாய்த் திருவினைப் பிரித்த கொடுமையிற் கடுவிசையாக்கன்” என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளியபடியும், “பஞ்செனச் சிவக்கு மென்கால் பாவையைப் பிரித்தபாவி வஞ்சன்” என்று கம்பர் கூறியபடியும் மஹாபாதகிகளில் தலைவனான அஸுனை ஒரு நாடியிலே வதஞ்செய்து தொக்கவேண்டியிருக்க. அங்ஙனம் தொலைத்திடாமல் “கச்சாநுஜாநாமி ரஸூர்த்தஸ் த்வம் ப்ரவிச்ய ராத்ரிஞ்சாராஜ லங்காம், ஆசுவாஸ்ய நிர்யாஹி” என்று விடைகொடுத்துப் போகவிட்ட பெருந்தகையாளன் இக்குணம் ஸ்ரீராமாயணத்திற் காணும் ஸகல குணங்களினும் மிக மேம்பட்டதாகும்.

அஷ்டாதச ரஹஸ்யத்தில் தனித்வய மென்னும் ரஹஸ்யத்தில் “கோங்வஸ்தி...குணவான்” என்பதை யெடுத்து விவரித்தருளுகையில்—“சிலவத்தையாகிறது அபிஷேகவிசனம் பிறந்ததென்று வெறுப்பின்றியே *வநவாஸோ மஹோதய:* என்று காடேறப் புறப்பட்டுப் போவது, *ஆவாஸம் த்வஹமிச்சாமி* என்று ரிஷிகள் பக்கலிலே சென்று தாழ்நிற்பது, *கிங்கரௌ ஸமுபஸ்த்திதௌ* என்பது, ஜன்ம வருத்தங்களில் குறைப நிற்கிறவர்களை *உகந்ததோழன்* என்பது, இப்படி களாலே சிலவத்தையை முதலித்தது” என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி யுள்ளது. அதையும் சற்று விவரிப்போமிங்கு.

“ஜன்மவருத்தங்களில் குறைப நிற்கிறவர்களை உகந்த தோழன் நீ என்பது” என்றதை விரிவாக உலகமறியும். மற்றைய விரண்டு விஷயங்களை இங்கு விவரிப்போம். தசாதசக்ரவர்த்தி இராமபிரானை ஒரு தடவைக் கிரண்டு தடவையாக அழைத்து ‘உனக்கு ராஜ்யம் தந்தேன், முடிசூட ஸன்னாஹம் செய்’ என்று சொல்லிவிட்டு, அப்படியே ஸன்னாஹங்கள் செய்து முடிந்தபின் பெண்பெண்டாட்டியின் வார்த்தைக்கு இசைந்துநின்று ‘உனக்கு நாடில்லை, காடுதான்’ என்று சொல்ல, அப்போது சிறிதும் மனவேதனையின்றிக்கே ‘நாட்டையாள்வதற் காட்டிலும் காடு சென்று உறைவதே எனக்குப் பரமானந்தம்’ என்று உள்ளம் பொங்கிக்கூறியது மஹாகுணம் என்று ஆசிரியர் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார்.

இவ்விஷயத்தைக் கம்பர் கூறுமிடத்து, (அயோத். கைகே. 108)

“இப்போழுதேம்மனோராலியம்புதற் கேளிதோ? யாருஞ்
சேப்பருங்குணத்திராமன் திருமுகச் சேவ்வி நோக்கின்
ஒப்பதே முன்பு பின்பவ் வாசகமுரைக்கக் கேட்ட
அப்போழுதலர்ந்த சேந்தாமரையனை வேன்றதம்மா.”

என்றார். ‘உனக்கு நாடில்லை; காடுதான் நீ செல்லவேண்டும்’ என்று சொன்னபோது இராமபிரானது திருமுகக் கமலத்தில் தோன்றிய விகாசத்தை அப்போழுது கட்டகடாகக் கண்டவர்கள் சொல்லவேண்டுமேயல்லது நாமா அதைச் சொல்ல வல்லோம்!’ என்று கைவிட்டவர், ஆகிலுஞ் சொல்லுவோமென்று ஒருவாறு சொல்லுகின்றார். காடு செல்வா யென்கிற சொல் செவிப்படுவதற்கு முன்னே இராமனது முகம் தாமரைபோன்றிருந்ததாம்; அச்சொல் செவிப்பட்டதும் தாமரையை வென்று விளங்கிற்றாம். இதனால், காடு செல்வதைப்பற்றிச் சங்கடமில்லையென்பது மாத்திரமேயன்றி அளவுகடந்த ஆனந்தமுமுண்டாயிற் றென்றவாறு. அவ்வளவு ஆனந்தம் எதற்காக வென்னில்; நாட்டில் அரசுநிலி சிங்காசனத்து வீற்றிருந்தால் பாதவகுண மொன்றையே காட்டமுடியுமே யல்லது சில குணத்தைக் காட்ட அவகாசமே நேரிடாது. அதிகமாக அக்குணத்தைக் காட்டுதற் கென்றே அவதாரம் செய்த தனக்கு அக்குணம் மிகமிக விளங்குதற்குரிய வனவாஸமே யன்றோ ஆனந்த கந்தமாகும். ஆனதுபற்றியே ‘வநவாஸோ மஹோதய:’ என்றனன்.

இனி, ரிஷிகள் பக்கலிலே சென்று தாழநின்ற சீலமும் நெஞ்சை யுருக்குவதாகும். மஹர்ஷிகளின் ஆச்ரமங்களிலே தானாகச்சென்று அவர்களைத் தெண்டனிட்டுக் குசஸ்ப்ரச்னம் பண்ணவேணுமென்று தானிருக்க, அவர்கள் முற்பட்டுவந்து தம்கம் குறைகளை விண்ணப் பஞ் செய்தபோது *ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா, யதீத்ருசை ரஹம் விப்ரை ருபஸ்த்தேயை ருபஸ்த்தித.* என்று அவர்களிடம் இராமபிரான் தான் பொறைவேண்டி அன்று சீலகுணத்தை விளக்கிப் படியே யாகும்.

“அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யப்ராக்ரமம்” என்று சொன்ன விச்வாமித்ர முனிவனை நோக்கி * இமேள ஸ்ம முனிசார்தூல! கிங்கரோள ஸமுபஸ்திதேள, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கிம்* என்று தன்னையும் தம்பியையும் அவனுக்கு வேலை யாட்களாகத் தெரிவித்துக்கொண்டதும், உமக்கு விருப்பமானபடியெல்லாம் எமக்குக் கட்டளையிட்டு எங்களிடம் பணிவிடை பெற்றுக்கொள்ளவேணுமென்றதும் ஒப்புயர்வற்ற மஹாகுணமன்றோ.

இராமானுச நூற்றந்தாதி.

இப்பெயர் பூண்ட திவ்யப்ரபந்தமானது திருவாங்கத்தமுதனூர் ஸ்வாமி யெம்பெரு மானார் தோத்திரமாகப் பணிக்கப்பட்டதொரு பிரபந்தமாகும். உடையவர்காலத்திலேயே தோன்றியது இது. இதனை ஸ்வாமி ராமானுஜர் ஏற்றுக்கொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றும் மறுத்துவிட்டார். தம்மைப்பற்றின புகழுரைகளைத் தாமே ஆமோதிப்பதென்பது தகுதியற்ற தாதலால் ஸ்வாமி அங்கீகரியாமல் மறுத்தது யுத்தமே. ஆனாலும், ஆழ்வான் ஆண்டான் எம்பார் பிள்ளான் முதலான அந்தரங்க சிஷ்யர்கள் பலரும் ஸ்வாமி திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு “சிஷ்யவர்க்கங்களின் உகப்புக்காக இப்பிரபந்தத்தை ஸ்வாமி ஆமோதித்தருள் வேவேணும். ஸ்ரீராமபிரான் தன்னுடைய சரிதையான ஸ்ரீராமாயணத்தைத் தான் உகத்து கேட்டருளவில்லையா? அப்படியே ஸ்வாமியும் இந்த நூற்றந்தாதியை அடியோங்களின் உகப் புக்காகக் கேட்டருளிப் பரிசுஹித்து அத்யயந அத்யாபந பாராயணங்களிலும் நியமித்தருள் வேணும்” என்று கனமாக வேண்டிக் கொள்ள, ஸ்வாமி தாமும் அவர்களின் ப்ரார்த்தனையை மறுக்கமாட்டாமல் அப்படியே உகந்து திருச்செவி சாத்தியருளி, மற்ற திவ்யப்ரபந்தங்க ளோடுகூட இதனையும் சேர்த்து அநுஸந்தானம் செய்துவருமாறு திருவோலக்கத்திலே நிய மனம் தந்தருளிநின்றும், அன்று முதலாக இப்பிரபந்தமும் நாலாயிரத் திவ்யப்பிரபந்த பரிகணிதமாய் கோவில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸேவிக்கப்பட்டு வருகிறதென்றும் பெரி யோர்களால் பணிக்கப்பட்டு வரும்விஷயம்.

திருக்கார்த்திகைக்குப் பிறகு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரார்த்தமான அநத்யயனம் இந்த நூற்றந்தாதிக்குமுள்ளதென்பதை ஸர்வதா ஸமரூபமாகக் கண்டு வருகிறோம். இதில் அடிப்ராயபேதமாவது அநுஷ்டான பேதமாவது ஓரிடத்திலும் காணப்படவில்லை. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் யாவருமே இவ்விஷயத்தில் ஏககண்டரூபிருக்கக்காணுகின்றோம்.

மணவாளமாமுனிகள் உபதேசத்தின்பாடுகளில் இப்பிரபந்தத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தா வமே செய்தருளவில்லை. மதுரகங்களின் கண்ணிறுண் சிறுத்தரம்பைப்பற்றி “வாய்த்த திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம் போல், சீர்த்த மதுரகவி செய்கலையை—ஆர்த்தபுக ழாரி யர்கள் தாங்கள் அருளிச் செயல் நடுவே, சேர்வித்தார் தாற்பரியம் தேர்ந்து” என்றொரு

இனி, ரிஷிகள் பக்கலிலே சென்று தாழ்கின்ற சிலமும் நெஞ்சை யுருக்குவதாகும். மஹர்ஷிகளின் ஆச்ரமங்களிலே தானாகச்சென்று அவர்களைத் தெண்டனிட்டுக் குசஸ்ப்ரச்னம் பண்ணவேணுமென்று தானிருக்க; அவர்கள் முற்பட்டுவந்து தம்மை குறைகளை விண்ணப் பஞ் செய்தபோது *ப்ரஸீதந்ரு பவந்தோ மே ஹ்ரீரோஷா ஹி மமாதுலா, யதீத்ருசை ரஹம் லிப்ரை ருபஸ்த்தேயை ருபஸ்த்தித.* என்று அவர்களிடம் இராமபிரான் தான் பொறைவேண் டின்று சிலகுணத்தை விளக்கிப்படியே யாகும்.

“அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்” என்று சொன்ன விச்வாமித்ர முனிவனை நோக்கி * இமேள ஸ்ம முனிசார்தூல கிங்கரோள ஸமுபஸ்ஸிதௌ, ஆஜ்ஞாயு யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கிம்* என்று தன்னையும் தம்மியையும் அவனுக்கு வேலை யாட்களாகத் தெரிவித்துக்கொண்டதும், உமக்கு விருப்பமானபடியெல்லாம் எமக்குக் கட்டியிட்டு எங்களிடம் பணிவிடை பெற்றுக்கொள்ளவேணுமென்றதும் ஒப்புயர்வற்ற மஹாகுணமன்றோ.

இராமானுச நூற்றந்தாதி.

இப்பெயர் பூண்ட திவ்யப்ரபந்தமானது திருவாங்கத்தமுதனான் ஸ்வாமி பெம்பெரு மானார் தோத்திரமாகப் பணிக்கப்பட்டதொரு பிரபந்தமாகும். உடையவர்காவத்திலேயே தோன்றியது இது. இதனை ஸ்வாமி ராமானுஜர் ஏற்றுக்கொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றாமல் மறுத்துவிட்டார். தம்மைப்பற்றின புகழுரைகளைத் தாமே ஆமோதிப்பதென்பது தகுதியற்ற தாதலால் ஸ்வாமி அங்கீகரியாமல் மறுத்தது யுத்தமே. ஆனாலும், ஆழ்வான் ஆண்டான் என்பார் பிள்ளான் முதலான அந்தாங்க சிஷ்யர்கள் பலரும் ஸ்வாமி திருவடிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு “சிஷ்யவர்க்கங்களின் உகப்புக்காக இப்பிரபந்தத்தை ஸ்வாமி ஆமோதித்தருவ வேவேணும். ஸ்ரீராமபிரான் தன்னுடைய சரிதையான ஸ்ரீராமாயணத்தைத் தான் உகத்து கேட்டருளவில்லையா? அப்படியே ஸ்வாமியும் இந்த நூற்றந்தாதியை அடியோங்களின் உகப் புக்காகக் கேட்டருளிப் பரிசுரித்து அத்யயந அத்யாபந பாராயணங்களிலும் நியமித்தருள வேணும்” என்று கனமாக வேண்டிக் கொள்ள, ஸ்வாமி தாமும் அவர்களின் ப்ரார்த்தனையை மறுக்கமாட்டாமல் அப்படியே உகந்து திருச்செவி சாத்தியருளி, மற்ற திவ்யப்ரபந்தங்க ளோடுகூட இதையும் சேர்த்து அநுஸந்தானம் செய்துவருமாறு திருவோலக்கத்திலே நிய மனம் தந்தருளினாரென்றும், அன்று முதலாக இப்பிரபந்தமும் நானாயிரத் திவ்யப்பிரபந்த பரிகணிதமாய் கோவில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் ஸேவிக்கப்பட்டு வருகிறதென்றும் பெரி யோர்களால் பணிக்கப்பட்டு வரும்விஷயம்.

திருக்கார்த்திகைக்குப் பிறகு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ப்ரார்த்தமான அநத்யயனம் இந்த நூற்றந்தாதிக்குமுள்ளதென்பதை ஸர்வத்ர ஸமரூபமாகக் கண்டு வருகிறோம். இதில் ஆடிப்ராயபேதமாவது அதுஷ்டான பேதமாவது ஓரிடத்திலும் காணப்படவில்லை. ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் யாவருமே இவ்விஷயத்தில் ஏககண்டப்புகழ்க்காண்பின்றோம்.

மணவாளமாமுனிகள் உபதேசத்தினாலேயில் இப்பிரபந்தத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்ஸா வமே செய்தருளவில்லை. மதுரகவிகளின் கண்ணிறுண் சிறுத்தாய்பைப்பற்றி “வாய்த்த திருமந்திரத்தின் மத்திமமாம் பதம் போல், சீர்த்த மதுரகவி செய்க்கையை—ஆர்த்தபுக ழாரி யர்கள் தாங்கள் அருளிச் செயல் நடுவே, சேர்வித்தார் தாற்பரியம் தேர்ந்து” என்றொரு

பாசரமருளிச் செய்தது போல இந்த நூற்றந்தாதியைப் பற்றியும் ஒரு பாசரம் அருளிச் செய்திருக்க வேண்டுமே. மாமுனிகள் இதற்கு வியாக்கியானமும் செய்தருளியிருப்பதால் இப்பிரபந்தம் திவ்யப்ரபந்த பரிகணித மென்பது நிர்விவாதம். உபதேசரத்தினமாலையில் ஆழ்வார்கள் பதின்மார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் மதுரகவிகளுக்கும் எம்பெருமானார்க்குமே நாள்பாட்டுக்கள் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பின்னான் நஞ்சையர் நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை அழகிய மணவாளச்சீயர் பிள்ளைலோகா சாரியர் முதலான ஆசிரியர்களைப் பற்றின ப்ரசம்ஸைகள் உபதேசரத்தினமாலையில் விசேஷமாக இருந்தாலும் இவ்வாசிரியர்களில் ஒருவர்க்கும் நாள்பாட்டு அதில் கிடையாது. இவர்கள் வியாக்கியான கர்த்தாக்களையன்றி (திவ்யப்ரபந்த) மூலவக்தாக்களல்லர் என்னுங் காரணத்தினாலேயே இவர்களுக்கு நாள்பாட்டு பணித்தருள்விலையென்பது. நன்கு விளங்கு கின்றது. இத்தகரணங்கொண்டே எம்பெருமானார்க்கும் நாள்பாட்டு பணிக்க ப்ரசங்க்தியில் ஸாதிருக்கவும் “இன்றலகீர் சித்திரையில் எய்தக் திருவாதிரை நாள்” என்று தொடங்கி மூன்று பாசரங்கள் நாட்பாட்டாகவே அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பதானது இராமாநுஜ நூற்றந்தாதிக்காகவே யென்பது அறுதியிடக்கூடிய விஷயம்.

நூற்றந்தாதிக்குக் கர்த்தாவான அமுதனார் இருக்க, பங்குனி ஹஸ்தத்தில் அவரு டைய திருவவதார மென்றும் தெரிந்திருக்க, அவ்வாசிரியர்க்கு நாள்பாட்டிடாதே அவரது பிரபந்தத்திற்கு வாச்யான எம்பெருமானார்க்கு ஏன் நாள்பாட்டிடவேணும்? என்று விமர் சிக்க ப்ராப்தமாகும். மஹாப்ராமாணிகரான மணவாளமாமுனிகள் அநாவச்யகமாக ஒன் றைச் சேர்ப்பதும் ஒன்றை விடுவதும் செய்தருளார். பட்டர் அருளிச் செய்ததான *பூதம் ஸாச்ச மஹதாஹ்வய இதுபாதி ச்லோகத்தில் “பரகால யதீந்த்ரமிச்சராக் ப்ரீமத் பரங்குசமுநிம்” என்று ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் எம்பெருமானார் சேர்க்கப்பட்டு உபச்லோகிதராயிருப் பதை உற்று நோக்கவேணும். இந்த ச்லோகத்தில் நம்மாழ்வாரை முடிவிலே வைத்திருப்ப தால் அவரை அவயவிபாகவும் முன் மூன்றுபாதங்களில் சொல்லப்பட்டவர்கள் அவயவபூதர் களாகவும் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறார்களென்பது விளங்குகின்றது. (இந்த ச்லோகத்தைப் பற்றின விமர்சம் அடுத்த இதழில் வெளிவரும்.) ஆக, எம்பெருமானாரும் மற்றையாழ்வார் களைப்போல் நம்மாழ்வார்க்கு அவயவ பூதராகவே கொள்ளப்பட்டபடியால் இதையடி பொற்றியே மாமுனிகள் ஆழ்வார்களுக்கு அடுத்தபடியாக எம்பெருமானார்க்கு நாட்பாட்டு இட்டருளினது மிகப்பொருத்தம். அமுதனாரைப்பற்றின ப்ரசம்ஸை இதிலேயே அந்தர்ப்ப விக்குமென்று திருவுள்ளம். நூற்றந்தாதியைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவமே உபதேசரத்தினமாலே யில் இல்லாமைக்கு உபபத்தியைப் பெரியார்கள் ஆராய்ந்து அருளிச் செய்யவேணும்.

ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையின் அறிவிப்பு.

ஸ்ரீராமாநுஜன் பதிரிகையின் வருடச்சந்தா இரண்டுவகையாக ஆக்கப்பட்டிருப்பது அன்பர்களனைவராலும் அறியப்பட்டதே. 2—8—0 மாதிரிச் சந்தா செலுத்தியவர்களுக்கு செ. 25-க்குப் பிறகு இந்த 27 தான் அனுப்பப்படுகிறது. 26 அவர்களுக்கு அனுப்பப்பட வில்லை. அந்த 26 நெம்பரில் பகவத் விஷயம் ஈடுமுப்பத்தாருபிரப்படி வியாக்கியானம் முன்பதாம்பத்த பூர்த்தியாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. தனியே அந்த க்ரந்தத்தின் விலை 1—8—0. அடுத்த 28 நெம்பரில் ஈடுபத்தாம்பத்த வெளிவரும்.

இப்படிக்கு,

மாணேஜர்—ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபா.

பாசரமருளிச் செய்தது போல இந்த நூற்றந்தாதியைப் பற்றியும் ஒரு பாசரம் அருளிச் செய்திருக்க வேண்டுமே. மாமுனிகள் இதற்கு வியாக்கியானமும் செய்தருளியிருப்பதால் இப்பிரபந்தம் திவ்யப்ரபந்த பரிகணித மென்பது கிர்விவாதம். உபதேசாத்தினமாலையில் ஆழ்வார்கள் பதின்மார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் மதுரகவிகளுக்கும் எம்பெருமானார்க்குமே நாள்பாட்டுக்கள் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பிள்ளான் நஞ்சீயர் நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளை வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை அழகிய மணவாளச்சீயர் பிள்ளைலோகா சார்யர் முதலான ஆசிரியர்களைப் பற்றின ப்ரசம்ஸைகள் உபதேசாத்தினமாலையில் விசேஷமாக இருந்தாலும் இவ்வாசிரியர்களில் ஒருவர்க்கும் நாள்பாட்டு அதில் கிடையாது. இவர்கள் வ்யாக்கியான கர்த்தாக்களேயன்றி (திவ்யப்ரபந்த) மூலவக்தாக்களல்லர் என்னுங் காரணத்தினாலேயே இவர்களுக்கு நாள்பாட்டு பணித்தருளவில்லையென்பது. நன்கு விளங்கு கின்றது. இக்காரணத்தினாலே எம்பெருமானார்க்கும் நாள்பாட்டு பணிக்க ப்ராஸக்தியில் றாதிருக்கவும் “இன்றுலகீர் சித்திரையில் எய்த திருவாதிரை நாள்” என்று தொடங்கி மூன்று பாசரங்கள் நாட்பாட்டாகவே அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதானது இராமாநுஜ நூற்றந்தாதிக்காகவே பென்பது அறுதியிடக்கூடிய விஷயம்.

நூற்றந்தாதிக்குக் கர்த்தாவான அமுதனார் இருக்க, பங்குனி ஹஸ்தத்தில் அவரு டைய திருவவதார மென்றும் தெரிந்திருக்க, அவ்வாசிரியர்க்கு நாள்பாட்டிடாதே அவரது பிரபந்தத்திற்கு வாச்யான எம்பெருமானார்க்கு ஏன் நாள்பாட்டிடவேணும்? என்று விமர் சிக்கப் பார்ப்பதமாகும். மஹாப்ரமாமணிகரான மணவாளமாமுனிகள் அநாவச்யகமாக ஒன் றைச் சேர்ப்பதும் ஒன்றை விடுவதும் செய்தருளார். பட்டர் அருளிச் செய்ததான *பூதம் ஸாச்ச மஹதாஹ்வய இத்யாதி ச்லோகத்தில் “பாகால யதீந்த்ரயிச்ச்ராந் ஸ்ரீமத் பரங்குசமுநிம்” என்று ஆழ்வார்கள் கோஷ்டியில் எம்பெருமானார் சேர்க்கப்பட்டு உபச்லோகிதராயிருப் பதை உற்று நோக்கவேணும். இந்த ச்லோகத்தில் நம்மாழ்வாரை முடிவிலே லைத்திருப்ப தால் அவரை அவயவியாகவும் முன் மூன்றுபாதங்களில் சொல்லப்பட்டவர்கள் அவயவபூதர் களாகவும் கொள்ளப் பட்டிருக்கிறார்களென்பது விளங்குகின்றது. (இந்த ச்லோகத்தைப் பற்றின விமர்சம் அடுத்த இதழில் வெளிவரும்.) ஆக, எம்பெருமானாரும் மற்றையாழ்வார் களைப்போல் நம்மாழ்வார்க்கு அவயவ பூதராகவே கொள்ளப்பட்டபடியால் இதையடி யொற்றியே மாமுனிகள் ஆழ்வார்களுக்கு அடுத்தபடியாக எம்பெருமானார்க்கு நாட்பாட்டு இட்டருளினது மிகப்பொருத்தம். அமுதனாரைப்பற்றின ப்ரசம்ஸை இதிலேயே அந்தர்ப்ப விக்குமென்று திருவுள்ளம். நூற்றந்தாதியைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவமே உபதேசாத்தினமாலே யில் இல்லாமைக்கு உபபத்தியைப் பெரியார்கள் ஆராய்ந்து அருளிச் செய்யவேணும்.

ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசந ஸபையின் அறிவிப்பு.

ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்ரிகையின் வருடச்சந்தா இரண்டுவகையாக ஆக்கப்பட்டிருப்பது அன்பர்களனைவராலும் அறியப்பட்டதே. 2—8—0 மாத்திரம் சந்தா செலுத்தியவர்களுக்கு நெ. 25-க்குப் பிறகு இந்த 27 தான் அனுப்பப்படுகிறது. 26 அவர்களுக்கு அனுப்பப்பட வில்லை. அந்த 26 நெம்பரில் பகவத் விஷயம் ஈடுமுப்பத்தாரூயிரப்படி வியாக்கியானம் ஒன்பதாம்பத்து பூர்த்தியாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. தனியே அந்த க்ரந்தத்தின் விலை 1—8—0. அடுத்த 28 நெம்பரில் ஈடுபத்தாம்பத்து வெளிவரும்.

இப்படிக்கு

யானேயர்—ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபா.

தூப்புல் வேதாந்த தேசிகன்.
(திருவவதாரஸ்தல திவ்யமங்கள் விக்ரஹம்)

தூப்புல் வேதாந்த தேசிகன்.
(திருவவநாஸ்தல திவ்யமங்கல ஷிக்ரஹம்)

ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிக க்ரந்தமாலையைப்பற்றி

ஒரு விஜ்ஞாபனம்.

ஸ்ரீ தேசிகனருளிச் செய்த ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிடமணிப்ரவாள க்ரந்தங்களெல்லாவற்றை யும் 1940-ஆம் வருஷத்தில் நாம் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறோ மென்பது உலகமறிந்ததே. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷையில் அமைந்த தேசிக ஸூக்திகள் யாவற்றையும் தேவநாகரலிபியில் அச்சிட டோம். ஹயக்ரீவ ஸ்தோத்ரம் முதலாக பாதுகாஸஹஸ்ர பர்பந்தமான ஸகல ஸ்தோத்ரங்களை யும் ஸ்தோத்ராவளிவிபாக மென்றொரு ஸம்புடமாக வெளியிட்டோம். அந்த ஸம்புடம் மாத்திரம் அபேஷைக்காரர்களின் ஆதிக்யத்தினால் தனியாகச் செலவாகிவிட்டது. இந்த ஸம்புடம் மூன்று நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்னமே துர்லபமாய் விட்டபடியால் இதைப் புநர்முத் தரணம் செய்ய நினைத்தோம். தெலுங்கு லிபியில் முத்ரணம் செய்யுமாறு பலர் கோரினபடியால் அப்படியே முத்ரணம் செய்தோம். பாதுகாஸஹஸ்ரம் மாத்திரம் தனிப்புத்தகமாகவும் மற்ற ஸகல ஸ்தோத்ரங்களும் ஒரு புத்தகமாகவும் அச்சிட்டோம். தேசிக ஸ்தோத்ரங்களை அபே ஷைக்குமவர்களுக்குத் தற்காலம் இந்த தெலுங்குப் பிரதியே கிடைக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. தேவநாகரலிபியிலும் ஒருவிதமாகக் கிடைக்கும் ; எப்படி யென்னில்; இந்த தேசிக க்ரந்த மாலே முழுவதையும் இரண்டு ஸம்புடமாக உயர்ந்த பயிண்டு செய்து வைத்திருக்கிறோம். அதில் முதல் ஸம்புடத்தில் ஸ்தோத்ராவளியும் சேர்த்து பயிண்டு செய்யப்பட்டுள்ளது. அந்த ஸம்பு டத்தில் அதிகாண ஸாராவளி, சததூஷணி, ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம், ந்யாயபரிசுத்தி, மீமாம்ஸா பாதுகை, ஸைச்வரமீமாம்ஸை, தத்வமுக்தாகஸாபம், ஸர்வார்த்தவித்தி, ஸுபாவிதநீலி, ஹம்ஸ ஸந்தேசம், யாதவாப்யுதயம், ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் ஆக இவ்வளவும் ஒன்று சேர்த்து பயிண்டு செய்யப்பட்டிருப்பதால் அதன் விலை ரூ. 27 ஆகிறது. நாகரலிபி ஸ்தோத்ராவளியில் அபேஷையுள்ளவர்கள் ரூ. 27 கொடுத்து இந்த ஸம்புடத்தை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டிய தாகும். இதுவும் ஸ்வஸ்ப் ப்ரதியேயுள்ளது. ஸ்தோத்ராவளி தனியே மற்ற க்ரந்தங்களெல்லாம் தனிப்புத்தகமாகவும் கிடைக்கும்.

இதை அச்சிட்டபோது தேசிகனுடைய த்ராவிட மணிப்ரவாள க்ரந்தங்களைத் தெலுங்கு லிபியில் அச்சிடும்படி ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீ பரகாலஸ்வாமி ஸங்கிதி நியமனம் கிடைத் தபடியால் தேசிக ரஹஸ்யங்களையும் தேசிக பர்பந்தங்களையும் தெலுங்கு லிபியிலேயே அச்சிட்டு ஸ்ரீ பரகாலஸ்வாமி ஸன்னிதிக் கே அனுப்பிவிட்டோம். அந்த ஸம்புடத்திற்கு ஸம்ப்ரதாய விபாகமென்று பெயர். அது மைஸூரில் ஸ்ரீ ஸங்கிதியில் கிடைக்குமே பொழிய நம்மிடம் கிடைக்காது.

அந்த ஸம்புடத்தைத் தமிழ்லிபியிலும் அச்சிடவேண்டுமென்று பலர் நியமித்தபடியால் இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு அப்படியே தமிழ் லிபியில் அச்சிட ஆரம்பித்தோம். ஸம்ப்ர தாய் பரிசுத்தி முதலாகப் பதினாறு ரஹஸ்யங்களைத் தமிழில் அச்சிட்டு முதல் ஸம்புடமாக வெளியிட்டோம். அதில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ஸம்ஸ்க்ருதச் ச்லோகங்களையும் தமிழ் லிபியி லேயே அச்சிட நேர்ந்ததுவிட்டது. அதனால் அவற்றை ஸ்பஷ்டமாக வாசிக்க முடியாதபடி யுலௌகரியங் கண்ட பல பேர்கள், மேற்கோளாகவரும் ப்ரமாண வசனங்களையும் இடை யிடையே கலந்துவரும் ஸம்ஸ்க்ருத வாக்கங்களையும் க்ரந்த லிபியிலேயே அச்சிட வேண்டு

மென்று தெரிவித்தார்கள். அது யுக்தமானதே பென்று கொண்டு பூமித் தஹஸ்யத்ய ஸாரத்தை அவ்விதமாகவே அச்சிடத் தொடங்கினோம். ஏழுட்டு அதிகாரங்கள் வரையில் அச்சிட்டுமாயிற்று. இப்படி க்ரந்தலிபியைக் கலந்த அச்சிட்டு வருகிறோமென்று தெரிந்த கொண்ட பலர் 'இக்காலத்தில் க்ரந்தலிபிக்கு ப்ரசாரம் குன்றிவிட்ட படியால் தேவநாகாலிபி யைக் கலந்தே அச்சிடவேணும்' என்று வற்புறுத்தித் தெரிவித்தார்கள். தமிழ்ப்பாஷை க்ரந்தங்களில் இடையிடையே தேவநாகரி லிபியைக் கலப்பது உசிதமாகத் தோன்றாமையாலும் அதற்குரிய அச்சுக்கூட ஸௌகர்யமும் வாய்க்காதபடியாலும் அந்த முத்ரணம் அப்படியே நிறுத்தப்பட்டு இரண்டு வருஷமாயிற்று. ஆரம்பித்தவிதமாகவே க்ரந்தலிபியைக் கலந்தே அச்சிட்டு முடித்துவிட எண்ணமுள்ளது. ஸ்தோத்ராவளியை தேவநாகரி லிபியில் அச்சிடவும் விருப்பமுள்ளது. பகவத்பாகவதாநுக்ரஹம் வாய்க்கவேணும்.

P. B. அண்ணங்கராசாரியர்

(க்ரந்த மாலா ப்ரகாசகர்.)

1-12-50.

தேவநாகரி லிபியிலுள்வ உயர்ந்த க்ரந்தங்கள்.

1. வேதாந்த தேசிக க்ரந்தமாலை. தேசிகன் அருளிச்செய்த ஸகல ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்களும் மிகச் சிறந்த பயிண்டுடன், 45 0 0
2. பூர் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம். பட்டர் அருளிச்செய்த பகவத்குண தர்ப்பண மென்கிற பாஷ்யம். 2 8 0
3. பூர்வசநபூஷண மீமாம்ஸா பாஷ்யம். குன்றதூரய்யன் அருளிச்செய்தது 3 0 0
4. ஸ்தோத்ரமாலா. பூருவாசார்யர்களருளிச்செய்த ஸகல ஸ்தோத்ர பாடங்களும் 2 0 0
5. வேதாந்த வாதாவளி. மஹாவித்வான் ஸமஸூர் அனந்தாழ்வார் அருளிய வித்தாந்த வித்தாஞ்ஜனம் முதலிய ஸகல வாதக்ரந்தங்களும். 24 0 0
6. ஸித்தித்ரயம். (ஆளவந் பாருளிச் செய்தது.) 1 0 0
7. பதிந்த்ரமததீபிகை. 1 0 0
8. ஸஹஸ்ய ரத்நமாலிகா. (முமுக்ஷுப்படி, தத்வத்ரயம், பூர்வசந பூஷணம் இவை ச்லோக ரூபமாக.) 1 0 0
9. காவிரிதாஸக்ரந்தமாலைகள் முதல் மலர் ரகுவம்சம். 1 8 0

மற்ற கிவரங்களுக்கு கிரிவான கிளம்பரங்கள் காண்க.

(1-12-50)

P. B. ANNANGARACHARYA

Editor: "Granthamala" KANCHEEPURAM.

மென்று தெரிவித்தார்கள். அது யுக்தமானதே பென்று கொண்டு ஸ்ரீமத் ஸஹஸ்ரநாம ஸாரத்தை அவ்விதமாகவே அச்சிடத் தொடங்கினோம். ஏழுபேர் அதிகாரங்கள் வரையில் அச்சிட்டுமாயிற்று. இப்படி க்ரந்தலிபியைக் கலந்து அச்சிட்டு வருகிறோமென்று தெரிந்து கொண்ட பலர் 'இக்காலத்தில் க்ரந்தலிபிக்கு ப்ரசாரம் குன்றிவிட்ட படியால் தேவநாகாலிபியைக் கலந்தே அச்சிடவேணும்' என்று வற்புறுத்தித் தெரிவித்தார்கள். தமிழ்ப்பாஷை க்ரந்தங்களில் இடையிடையே தேவநாகரி லிபியைக் கலப்பது உசிதமாகத் தோன்றுமையாலும் அதற்குரிய அச்சுக்கூட ஸௌகர்யமும் வாய்க்காதபடியாலும் அந்த முத்ரணம் அப்படியே நிறுத்தப்பட்டு இரண்டு வருஷமாயிற்று. ஆரம்பித்தவிதமாகவே க்ரந்தலிபியைக் கலந்தே அச்சிட்டு முடித்துவிட எண்ணமுள்ளது. ஸ்தோத்ராவளியை தேவநாகரி லிபியில் அச்சிடவும் விருப்பமுள்ளது. பகவத்பாகவதாநுக்ரஹம் வாய்க்கவேணும்.

P. B. அண்ணங்கராசாரியர்

(க்ரந்த மாலா ப்ரகாசகர்.)

1-12-50.

தேவநாகரி லிபியிலுள்வ உயர்ந்த க்ரந்தங்கள்.

1. வேதாந்த தேசிக க்ரந்தமாலை. தேசிகன் அருளிச்செய்த ஸகல ஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்களும் மிகச் சிறந்த பயிண்டுடன், 45 0 0
2. ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம். பட்டர் அருளிச்செய்த பகவத்குண தர்ப்பண மென்கிற பாஷ்யம். 2 8 0
3. ஸ்ரீவசநபூஷண மீமாம்ஸா பாஷ்யம். குன்றதூரய்யன் அருளிச்செய்தது 3 0 0
4. ஸ்தோத்ரமாலா. பூருவாசாரியர்களருளிச் செய்த ஸகல ஸ்தோத்ர பாடங்களும் 2 0 0
5. வேதாந்த வாதாவளி. மஹாவித்வான் ஸமஸூர் அனந்தாழ்வார் அருளிய வித்தாந்த வித்தாஞ்ஜனம் முதலிய ஸகல வாதக்ரந்தங்களும். 24 0 0
6. ஸித்தித்ரயம். (ஆளவந் பாருளிச் செய்தது.) 1 0 0
7. பதிந்த்ரமததீபிகை. 1 0 0
8. ஸஹஸ்ர ரத்நமாலிகா. (முமுக்ஷுப்படி, தத்வத்ரயம், ஸ்ரீ வசந பூஷணம் இவை எல்லோக ரூடமாக.) 1 0 0
9. காளிதாஸக்ரந்தமாலைவின் முதல் மலர் ரகுவம்சம். 1 8 0

மற்ற விவரங்களுக்கு கிரிவான விளம்பரங்கள் காண்க.

(1-12-50)

P. B. ANNANGARACHARYA

Editor: "Granthamala" KANCHEEPURAM.

மாதத்திற்குமேல் - ஒரு கூணமும்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அசோகவனத்திலிருந்த பிராட்டி திருவடிமூலமாகப் பெருமானுக்குச் செய்தி சொல்லியனுப்பினாள். அதைப்பெருமானிடம் விண்ணப்பம் செய்யாநின்ற திருவடி, *ஜீவிதம் தாயிஷ்யாமி மாஸம் தசரதாத்மஜ* *ஊர்த்வம் மாஸாந்ந ஜீவேயம்* என்று சொன்னதையும் கிண்ணப்பஞ் செய்தான். 'இனி ஒருமாத மளவுந்தான் ஜீவித்திருப்பேன், அதற்குமேல் ஜீவித்திருக்கமுடியாது' என்று பிராட்டிசொன்ன வார்த்தை. இப்படி சொல்லக்கேட்ட பெருமாள் "அப்படியா? என்னைப்பிரிந்த பிராட்டி இன்னமும் ஒரு மாதம் வரை ஜீவித்திருப்பளா? அப்படி ஒருமாதம் ஜீவித்திருந்தாளாகில் நீடுழிகாலமும் ஜீவித்திருக்க வல்லவளே. என்னால் அப்படி ஜீவித்திருக்க முடியாது; *ந ஜீவேயம் கூணமபி விநா தாம் அஸிதேக்ஷணம்* குவளையங்கண்ணியான அப்பிராட்டியை விட்டு ஒரு நொடிப் பொழுதும் ஜீவிக்கவில்லென் நான்" என்று கூறியிருக்கிறார். இவ்விரண்டு வார்த்தைகளையும் சேர்த்து ஆராய்மிடத்து விச்வேஷத்தில் தரியாமையென்னும் விஷயத்தில் பிராட்டிக்குத் தாழ்வும் பெருமானுக்கு ஏற்றமும் ஏற்படுகிறதல்லவா? இது கூடுமோ? *அகலகில்லேனிறையு மென்றலர் மேல்மங்கையுறைமார்பா* என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடி ஒரு நொடிப்பொழுதும் அகலகில்லேனென்று சொல்லுமவள் பிராட்டியல்லவா? அப்படிப்பட்டவளன்றோ 'ந ஜீவேயம் கூணமபி' என்று சொல்லவேண்டும். அவள் ஊர்த்வம் மாஸாத்ந ஜீவேயம்! என்று ஒரு மாதம் விச்வேஷத்தை ஆற்றியிருக்கமுடியுமென்பதும் 'ந ஜீவேயம் கூணமபி' என்று கூணகாலமும் பிரிவாற்றகில்லேனென்று பெருமாள் சொல்லுவதுமாக வான்மீகி முனிவர் விசந் வியாஸம் செய்திருப்பது நன்றியில்லையே யென்று முற்காலத்தில் சிலா பேசிக்கொண்டார்கள்; அப்பேச்சு நம்பிள்ளை திருச்செவியில் விழுந்து வெகு அற்புதமான பாமார்த்தம் வெளியிடலாயிற்று.

மேலே யெடுத்துக்காட்டிய திவ்ய தம்பதிகளின் வசனங்களை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்துப் பிராட்டிக்கே பெருமை விளங்கும். எங்ஙனே யென்னில்; பிராட்டியின் திருமேனி யழகைக் காட்டிலும் பெருமாள் திருமேனியழகு மிகவும் குறைந்த தென்பது இங்குத் தெரியவருகிறது. பிராட்டியின் திருமேனியழகெல்லாம் ஒரு தட்டாய், கண்ணழகு மாத்ரிமே ஒரு தட்டாயிருக்கையினாலும், அதுதானும் *பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரி யென்று பேர் பெற்ற இராமபிரானது ஸௌந்தரியத்திற்காட்டிலும் வீறு பெற்றிருக்கையாலும் அப்படிப்பட்ட பிராட்டியின் கூணகாலவிச்வேஷமும் அஸஹ்யமென்பது பெருமானுடைய திருமுகப் பாசரத்தினால் [கிராதாம் அஸிதேக்ஷணம் என்பதனால்] வெளிவந்த பிராட்டியின் பெருமையை நிலைநாட்டி நின்றது. ஒரு மாஸம் பிரிவாற்றியிருப்பேனென்ற பிராட்டியின் வார்த்தை இதற்குப் பிரதிஓடியாய் பெருமானைப் பிரிந்து ஒரு மாதம் ஜீவித்திருக்கமுடியுமென்று சொன்ன முகத்தால் பெருமானுடைய வடிவழகு அவ்வளவு சிறந்ததன்றென்பது காட்டிற்றுகிறது.

இவ்வார்த்தம் எவ்விடத்தில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிற தென்னில்; திருவாய்மொழி (6-6-6) *என்ஹிற் புருவக்கொடி தோற்றது மெய்யோ* என்றவிடத்து ஈட்டில்.

"ஊர்த்வம்மாஸாத்ந ஜீவிஷ்யே என்னப்பண்ணும் வடிவைக்காட்டி *ந ஜீவேயம் கூணமபி* என்னப்பண்ணும் வடிவைக்கிடர் கொண்டது"

என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியின் சுவை மிகுந்த காண்க. 'அழகில் குறைந்த வடிவைக் காட்டி அழகில் நிறைந்த வடிவைக் கொள்ளை கொண்டானே!' என்பது தான் இங்குப் பரமதாற்பரியம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

நீதி குறிவிஷயம், நஜீவேயம் என்பன பாடப் பேதங்கள்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

AN ANNOUNCEMENT

RE

SRIMAD VEDANTA DESIKA GRANTHA MALA.

The public is aware of the fact that we published all the Sanskrit, Tamil and Manipravala works of Sri Vedanta Desika in a series of nine volumes, in 1940. The Sanskrit works were got printed in Devanagari characters. Of these, all the Stothras of Sri Desika were published in a volume, called Stothravali Vibhaga. The demand for this particular volume was so great that copies of it were exhausted in a very short time. So we thought of bringing in a second edition of the same. At that time many friends suggested that an edition in Telugu characters would be very desirable; so we published the stothras, again, in Telugu characters, and in two volumes: viz. Padukasahasram, alone, in one volume, and all the other stothras in another volume. Therefore, those that desire to get all the stothras of Sri Desika, have, now, to get this Telugu edition only. Nevertheless a few copies of the complete set are now available with us, beautifully bound in two volumes. The first volume contains Adhikararasaravali, Mimamsa Paduka, Seshwaramimamsa, Nyaya Siddhanjanam, Nyaya Parisuddhi, Tatwamuktakalapa with Sarvartha Siddhi, all the Stothras, Subhashita Nivi, Hamsa Sandesha, Yadavabhyudaya and Sankalpa Suryodaya. This edition is priced at Rs. 27/- The second volume contains Isavasyopanishat Bhashya, Chatussloki Bhashya, Stothra Bhashya, Gadya Bhashya, Gitartha Sangraha Raksha, Gita Bhashya Tatparya Chandrika, Tatwatika, Nikshepa Raksha, Sachcharitra Raksha, Sri Pancharatra Raksha and other miscellaneous writings. This book is priced Rs. 18/-. Those, that are desirous of having the Stothras in Devanagari, or Tatwamukta Kalapa with Sarvartha Siddhi, have to purchase the complete set of 2 volumes, or at least the first volume priced at Rs. 27/- The other volumes of the series, are, however, available seperately.

While these works were being printed, the Rahasya Granthas and Desika Prabandhams, were printed in Telugu characters, called Sampradaya Vibhaga, according to the kind orders of H. H. Sri Parakala Swami of Mysore, and almost all the copies were sent to His Holiness. These copies are therefore, now available, not with us, but only at the Sri Parakala Mutt, Mysore.

Certain friends, again, asked us to bring out a second edition of this volume, too, in Tamil characters. Accordingly we began to get it printed and about two years ago, published the first part, consisting of the first sixteen Rahasyams, beginning with Sampradaya Parisuddhi. The Sanskrit words and Slokas occuring in these Rahasyams, were, for various reasons, printed in Tamil characters, alone, in this volume. But, many people found it extremely difficult to read Sanskrit printed in Tamil characters and they communicated to us their desire, that Grantha characters should be used for Sanskrit. We accepted their advice and began to print the next Rahasya, Sri-mad Rahasyathraya Saram, using Grantha character, and some seven or

AN ANNOUNCEMENT

RE

SRIMAD VEDANTA DESIKA GRANTHA MALA.

The public is aware of the fact that we published all the Sanskrit, Tamil and Manipravala works of Sri Vedanta Desika in a series of nine volumes, in 1940. The Sanskrit works were got printed in Devanagari characters. Of these, all the Stothras of Sri Desika were published in a volume, called Stothravali Vibhaga. The demand for this particular volume was so great that copies of it were exhausted in a very short time. So we thought of bringing in a second edition of the same. At that time many friends suggested that an edition in Telugu characters would be very desirable; so we published the stothras, again, in Telugu characters, and in two volumes: viz. Padukasahasram, alone, in one volume, and all the other stothras in another volume. Therefore, those that desire to get all the stothras of Sri Desika, have, now, to get this Telugu edition only. Nevertheless a few copies of the complete set are now available with us, beautifully bound in two volumes. The first volume contains Adhikararasaravali, Mimamsa Paduka, Seshwaramimamsa, Nyaya Siddhanjanam, Nyaya Parisuddhi, Tatwamuktakalapa with Sarvartha Siddhi, all the Stothras, Subhashita Nivi, Hamsa Sandesha, Yadavabhyudaya and Sankalpa Suryodaya. This edition is priced at Rs. 27/- The second volume contains Isavasyopanishat Bhashya, Chatussloki Bhashya, Stothra Bhashya, Gadya Bhashya, Gitartha Sangraha Raksha, Gita Bhashya Tatparya Chandrika, Tatwatika, Nikshepa Raksha, Sachcharitra Raksha, Sri Pancharatra Raksha and other miscellaneous writings. This book is priced Rs. 18/-. Those, that are desirous of having the Stothras in Devanagari, or Tatwamukta Kalapa with Sarvartha Siddhi, have to purchase the complete set of 2 volumes, or at least the first volume priced at Rs. 27/- The other volumes of the series, are, however, available seperately.

While these works were being printed, the Rahasya Granthas and Desika Prabandhams, were printed in Telugu characters, called Sampradaya Vibhaga, according to the kind orders of H. H. Sri Parakala Swami of Mysore, and almost all the copies were sent to His Holiness. These copies are therefore, now available, not with us, but only at the Sri Parakala Mutt, Mysore.

Certain friends, again, asked us to bring out a second edition of this volume, too, in Tamil characters. Accordingly we began to get it printed and about two years ago, published the first part, consisting of the first sixteen Rahasyams, beginning with Sampradaya Parisuddhi. The Sanskrit words and Slokas occuring in these Rahasyams, were, for various reasons, printed in Tamil characters, alone, in this volume. But, many people found it extremely difficult to read Sanskrit printed in Tamil characters and they communicated to us their desire, that Grantha characters should be used for Sanskrit. We accepted their advice and began to print the next Rahasya, Sri-mad Rahasyathraya Saram, using Grantha character, and some seven or

eight chapters of it went through the press. Meanwhile certain other gentlemen, wrote to us saying that, as the grantha characters are growing obsolete, now-a-days, many, especially among the younger generation, would be unable to use the book, if printed in them. Therefore, they suggested that Devanagari should be used instead. But, practically, this suggestion could not be accepted. It will be very difficult to use Devanagari script in conjunction with Tamil, and the get up becomes very awkward, indeed. Labouring under this dilemma, we stopped the printing at that stage, about two years ago.

But now we have decided to continue it in the original manner, i. e., using Grantha characters for Sanskrit. It is also our desire to bring out another edition of the Stothravali Vibhaga in Devanagari character. Everything depends upon the grace of God and the encouragement extended by our patrons.

OTHER WORKS AVAILABLE WITH US

(ALL IN DEVANAGARI CHARACTERS.)

1. Sri Vishnusahasranama with Sri Parasara Bhattarya's commentary, called Bhagavad-guna-darpana	2	8	0
2. Srivachanabhushana Mimamsa Bhashyam of Sri Kunna-thoor Aiyar	...	3	0 0
3. Stothramala, containing all the Stothrams of our Purva-acharyas	...	2	0 0
4. Vedanta Vadavali, consisting of Siddhanta Siddhanjanam and other philosophic discussions of Mahavidwan Anandalwar of Mysore	...	24	0 0
5. Siddhitrayam of Sri Yamunacharya	...	1	0 0
6. Yatindramatha dipika, a primer of Visisthadvaita by Srinivasacharya	...	1	0 0
7. Rahasya-ratna-malika--being a translation in Sanskrit verses, of Mumukshupadi, Tatwatrayam and Srivachanabhushanam, by P. B. A.	...	1	0 0
8. Raghuvamsa Kavya, being the first volume of Kalidasa-granthamala	...	1	8 0

P. B. ANNANGARACHARYA

Editor, Granthamala

eight chapters of it went through the press. Meanwhile certain other gentlemen, wrote to us saying that, as the grantha characters are growing obsolete, now-a-days, many, especially among the younger generation, would be unable to use the book, if printed in them. Therefore, they suggested that Devanagari should be used instead. But, practically, this suggestion could not be accepted. It will be very difficult to use Devanagari script in conjunction with Tamil, and the get up becomes very awkward, indeed. Labouring under this dilemma, we stopped the printing at that stage, about two years ago.

But now we have decided to continue it in the original manner, i. e., using Grantha characters for Sanskrit. It is also our desire to bring out another edition of the Stothravali Vibhaga in Devanagari character. Everything depends upon the grace of God and the encouragement extended by our patrons.

OTHER WORKS AVAILABLE WITH US

(ALL IN DEVANAGARI CHARACTERS.)

1. Sri Vishnusahasranama with Sri Parasara Bhattarya's commentary, called Bhagavad-guna-darpana 2 8 0
2. Srivachanabhushana Mimamsa Bhashyam of Sri Kunna-thoor Aiyar ... 3 0 0
3. Stothramala, containing all the Stothrams of our Purva-acharyas ... 2 0 0
4. Vedanta Vadavali, consisting of Siddhanta Siddhanjanam and other philosophic discussions of Mahavidwan Anandalwar of Mysore ... 24 0 0
5. Siddhitrayam of Sri Yamunacharya ... 1 0 0
6. Yatindramatha dipika, a primer of Visisthadvaita by Srinivasacharya ... 1 0 0
7. Rahasya-ratna-malika--being a translation in Sanskrit verses, of Mumukshupadi, Tatwatrayam and Srivachanabushanam, by P. B. A. ... 1 0 0
8. Raghuvamsa Kavya, being the first volume of Kalidasa-granthamala ... 1 8 0

P. B. ANNANGARACHARYA

Editor, Granthamala